

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божа на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 2 (185)
ЛЮТИЙ
2020 РОКУ

КИТАЙСЬКІ ХРИСТІЯНИ ПРОСЯТЬ ПРО МОЛИТВУ

Християни, які живуть в районі китайського міста Ухань, зв'язалися з фондом «Варнава», просячи про молитовну підтримку. Один з контактів Фонду, родичі якого живуть недалеко від міста Ухань в Китаї, підтвердив всю серйозність ситуації з поширенням коронавірусу і закликав християн усіх країн молитися про Китай, повідомляє slovorposlovo.info з посиланням на фонд «Варнава».

«Це дійсно дуже серйозно, люди в страху. Близько 11 міст-мільйонників — на карантині. В інтернеті появилася величезна кількість відео, як люди просто падають на вулиці, кадри магазинів з порожніми прилавками, переповнених лікарень з несамовитими криками й стогонами, з накритими трупами в коридорах.

А найгірше — лікарі в слюзах кажуть, що в новинах розповідають неправду і що число тих, що заразилися і що вже померли, набагато більше», — йдеться в повідомленні від контакту фонду «Варнава».

Надійшла інформація, що не вистачає

медперсоналу та медикаментів. Майже всі люди ховаються вдома. Вулицями ходять тільки в масках.

«Одноразові фільтруючі маски стали на вагу золота; інші маски просто не приносять користі. Необхідні маски дуже важко дістати, а якщо і знайдеш, треба викласти за неї кругленьку суму. Ми знайшли тільки дитячі маски. Поки я писав цей лист, прийшло повідомлення від поліції, що тепер в нашому місті деякі види транспорту будуть недоступні. А якщо хтось погано почувається і бажає при цьому залишити місто, він повинен зв'язатися за вказаним номером. Вірус підбирається все ближче і ближче, я дуже боюся за свою сім'ю, але намагаюся в усьому покладатися на Бога.

На жаль, місто Ухань всього за 600 кілометрів від нас. З цим нічого не поробиш, залишається тільки молитися, зміцнювати імунітет і підтримувати гігієну. Ми вирішили на якийсь час відмовитися від зустрічей і гостей. Думаю, не варто ризикувати. Віруючі всього Китаю та інших країн об'єдналися в молитві».

ДУШІ

Людські душі бувають різними. Одні м'які, як свіжоспечений хліб, який, коли його стиснеш, так і залишається сплюснутим. Інші — як шовкова трава, якою проведеш по обличчю — вона залоскоче і викличе в тебе усмішку.

Ще інші — як подушка з гусячого пуху, на яку тільки покладеш голову, зразу поринаєш у приємний сон.

Або як легенькі хвилі на морі в тиху погоду, яким ти повністю довірився, і вони тримають тебе.

Або як глибокий м'який сніг, у який іноді хочеться впасти і лежати, але лежиш недовго, бо холод швидко пробирається крізь одяг, і ти починаєш мерзнути.

Або як добре надутий батут, стрибнувши на який, одразу відскакуєш.

Або як легенькі хмаринки в небі, що виглядають такими ніжними, присмними — ліг би на них і летів на край світу, але ж вони недосяжні...

Але душі тверді. Подібні до деревини дуба, міцного та неподатливого. Або до асфальту, по якому ходять і їздять, а йому хоч би що. Але о диво: якщо мізерна насінинка, зіійшовши під асфальтом, хоче прорости крізь нього у білий світ, їй це вдається, бо він у тому місці тріскається і рослинку пропускає — вона має в собі стільки життя, що той перед нею розкривається.

А ще душа буває подібна до заліза — непробивного, холодного чи гарячого, але однаково неприємного на дотик або навіть небезпечного.

Парадоксально, проте буває й так, що душа то тверда, то м'яка — у різний час, з різними людьми, за різних обставин. Як та гумова кулька, що надута тверда, а коли з неї виходить повітря — м'якне.

А бувають душі відкриті, як відчинені ворота для дорогих гостей — заходьте, завжди вам раді! Або розхристані, аж оголені, розверсті усім бурям і вітрам, що аж хочеться взяти і затупити собою.

Ця різноманітність — від Творця. А ще — від життя, яке у кожного своє. Та якими б не були наші душі, вони — справжній скарб. Бо вічні, немирущі...

Ярина Горівська.
м. Чернівці.

ДЛЯ СПРАВЖНІХ ЧОЛОВІКІВ

«МУДРІ СЛАВУ УСПАДКОВУЮТЬ, А НЕРОЗУМНІ НОСИТИМУТЬ СОРОМ» (ПР. 3:35).

Будьте лідером

Якщо чоловік хоче стати гідною людиною, він повинен навчитися бути лідером. Коли він стикається з якими-небудь труднощами, він зобов'язаний проявити ініціативу і здолати їх.

Деякі чоловіки бояться брати на себе роль лідера, тому що не люблять критики на свою адресу, бояться її. І називають цю боязнь «обачністю».

Чоловік повинен сказати: «Я вирішу цю проблему». І тут же взятися за пошуки виходу з ситуації. Якщо у чоловіка немає повної впевненості в тому, що рішення, яке він збирається прийняти, — правильне, варто, за прикладом відомих йому гідних лідерів, шукати Божої підтримки, скористатися доступними джерелами інформації, порадитися з шанованою і мудрою людиною.

Беріть відповідальність

Пам'ятає про Адама? Намагайтеся не чинити

неправильно. Але якщо все ж піддалися спокусі, не перекладайте провину на інших. Якщо ви зробили помилку, не бійтеся узяти на себе відповідальність за неї. Будьте не лише чоловіком, але і керівником — людиною, яка вміло керує своїм будинком і господарством.

Керівник відповідає за все, що відбувається на ввіреній йому ділянці. Адам на власному досвіді переконався, що чоловікові, який звинувачує жінку в невдачі, не варто чекати побилажливості. Саме його запитав: «Чому ти нічого не зробив?».

Прявляйте рішучість

Рішучість — риса справжнього чоловіка. Кожен з нас повинен навчитися приймати рішення і нести відповідальність за наслідки. Здатність приймати рішення — це вміння враховувати точку зору іншої людини і, якщо це необхідно, проявляти гнучкість.

Ніхто не застрахований від помилок. Але помилки — це часто хороший досвід.

Будьте сильним

Сильна та людина, яка вміє контролювати свої емоції. Чоловік, здатний приборкувати гнів, набагато сильніший за воїна, що підкорює ворожі міста.

Уміння стримувати гнів та інші негативні емоції зовсім не означає готовність терпіти погане ставлення. Це швидше прояв сили і впевненості чоловіка в тому, що він здатний спокійно визначити кордони стосунків.

Будьте мужнім

Мужність не визначається ні зовнішністю, ні «грубаватістю». Це — збірна якість, що включає кілька позитивних рис. Зокрема це рішучість, прихильність власним переконанням і принципам та вміння їх відстоювати, наявність високих моральних цінностей, впевненість у своїх силах, надійність, дисциплінованість, чесність і цілісність.

Олексій Травников.

ТО ТИ?

Кілька молодих менеджерів, що тиждень навчалися на курсах підвищення кваліфікації, бігли коридорами аеропорту. Був вечір п'ятниці, усі хотіли летіти на вихідні додому.

Чоловіки спізнавалися. Бігли коридорами летовища, стискаючи в долонях паспорти, квитки та ручки валіз.

Зненацька двоє з них одночасно і ненавмисне зачепили кошик з яблуками, що стояв на лотку.

Яблука розсипалися по підлозі. Не зупинившись і навіть не

озирнувшись, чоловіки помчали далі. Їм поталанило — на літак вони встигли.

Усі, крім одного. Один чоловік затримався. Йому стало неприємно через прикрість, що спіткала господиню лотка.

Гукнув товаришам, щоб не чекали на нього. Потім зателефонував дружині, що прилетить наступним рейсом. Тим часом розсипані яблука так і лежали на підлозі.

Враз чоловік збагнув, що продавчиня, молода дівчина, — незряча. Він замислює на місці, приголомшений. Великі слюзи котилися по дівочих щоках.

Раз у раз вона нахилилася до підлоги, даремно намагаючись позбирати яблука, тоді як сила-силенна людей проходила повз неї, не затримуючись і навіть не звертаючи уваги на те, що діється.

Молодий менеджер схилився коло дівчини навколішки і заходився збирати плоди. Потім

допоміг їй розкласти все на лотку.

Ще збираючи яблука, він побачив, що багато з них ушкоджені через падіння на кам'яну підлогу. Такі яблука він поклав у кошик.

Далі витягнув гаманець і запитав дівчину:

— Ти добре почуваєшся?

Вона, усміхаючись, підтвердила це кивком голови.

Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

— Візьми це. Я хочу відшкодувати збитки, яких тобі завдали. Чоловік подав їй купюру вартістю 100 євро.

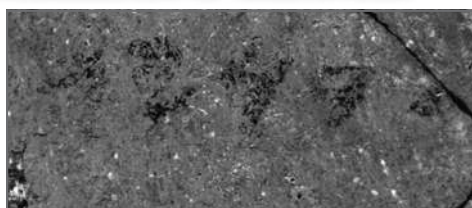
3000-РІЧНИЙ ГЛЕЧИК ПІДТВЕРДЖУЄ ІСНУВАННЯ БІБЛІЙНОГО МІСТА

Стародавній глечик, на якому написано ім'я ізраїльтянина, може підтвердити, що місто, згадане в Старому Заповіті, дійсно було ізраїльським.

Археологи з університету Azusa Pacific University і Єврейського університету в Єрусалимі виявили глечик з написом, що означає «належить Бенаю». Це ім'я перекладається з єврейської мови як «Ягве побудував» і є еквівалентом біблійного імені «Беная», яке зустрічається в Старому Завіті десятих разів. Людина, ім'я якої згадане на глечику, жила в IX столітті до н.е., за часів царя Ахава.

Примітно, що цей напис був знайдений на території міста Тель-Авель Бет-Мааха, археологічної пам'ятки на півночі Ізраїлю. Місто, згадане в Біблії, стало джерелом суперечок про те, було воно ізраїльським чи арамейським.

Але напис на глечику «вказує на те, що в той час це місце дійсно було ізраїльським містом», говориться

в прес-релізі Azusa Pacific.

Авель Бет-Мааха згадується у 2 Книзі Самуїла у 20-му розділі. Коли місто перебувало в облозі, «розумна жінка» вийшла з міста і сказала командувачу армією: «Ми мирні і вірні Ізраїлю люди. Ви намагаєтесь зруйнувати місто, яке є матір'ю Ізраїлю. Чому ви хочете поглинути спадщину Господа?».

«Таке відкриття значно покращує розуміння цього регіону», — сказав Роберт Маллінс, провідний археолог місця розкопок і професор кафедри біблійних і релігійних досліджень університету Azusa Pacific.

ChristianHeadlines.com.

ЮРІЙ КУЛАКЕВИЧ: «ЗРОСТАННЯ ВОРОЖОСТІ ДО ХРИСТІЯН У СУСПІЛЬСТВІ, ЩО ВІДСТОЮЄ ТОЛЕРАНТНІСТЬ, ПОТРЕБУЄ НАШОЇ УВАГИ»

Суспільство в багатьох країнах стає все більш ворожим до християн: горять церкви, гинуть від терактів під час богослужінь дорослі та діти. Християни залишаються найбільш переслідуваною суспільною групою у світі. Про практичну допомогу переслідуваним, юридичний захист та майбутні загрози говоримо з Юрієм Кулакевичем, членом П'ятидесятницької Комісії з питань релігійної свободи.

— Розкажіть про Комісію з питань релігійної свободи (Pentecostal Commission on Religious Liberty), до складу якої, здається, вперше потрапив представник Східної Європи. Які її головні цілі?

— На міжнародному рівні П'ятидесятницька комісія з питань релігійної свободи існує вже багато років. У різний час її очолювали пастори з різних континентів світу, ротації відбуваються кожні чотири роки. У серпні 2019-го на зустрічі Виконавчого комітету Світових Асамблей Божих було затверджено новий склад. Членами комісії стали: Цезар Касілот та Давид Лопес із Латинської Америки, Брайан Стіллер, Ренді Герст із Північної Америки, Арто Гамалайнен (голова Комісії) з Північної Європи, пастор Іхсан Озбек від країн Середземномор'я. Є представники з Хорватії, Гани, Йорданії — географія досить широка. Сьогодні їх 12 осіб.

Зважаючи на те, що на міжнародному рівні дуже мало уваги приділяється захисту християн, Комісія продовжує бути

голосом гнаних за Христа. Попри те, що для багатьох можновладців ця суспільна група видається не такою важливою, можливості та нові ініціативи на цьому полі дозволять сучасній Церкві краще служити тим, хто страждає. Тобто виконувати пряме повеління Євангелія: «Пам'ятайте про в'язнів, немов із ними були б ви пов'язані, про тих, хто страждає, як такі, що й самі ви знаходитесь в тілі» (Євр. 13:3).

— Куди сьогодні спрямовані погляди світового п'ятидесятницького товариства?

— Перша зустріч нового складу Комісії мала на меті знайомство та напрацювання «дорожньої карти» на каденцію. Світ та умови служіння церков змінюються, але християни, як це не дивно, залишаються найбільш переслідуваною суспільною групою. Велика частина з них — п'ятидесятники, друга найбільша за чисельністю церковна спільнота у світі.

На сьогодні у 139 країнах світу не дотримуються погоджених правил щодо релігійних прав особи. Серед країн колишнього

соцтабору лише в Україні християни користуються якісним законодавством та практичною свободою. Але в сусідніх країнах ситуація інша. У Молдові, Білорусі, Росії (включно з окупованими Кримом та окремими районами Донецької та Луганської областей), Середній Азії євангельські християни — у меншості. І часто це переслідувана меншість.

Завжди в фокусі мусульманські країни — через ворожість та фанатичну жорстокість у ставленні до християн. Випадки насильства в Нігерії та Буркіна-Фасо значно почастишали. П'ятидесятницька церква «Сіон» на Шрі-Ланці, що зазнала нападу в пасхальну неділю, втратила 28 своїх людей, 15 із них — діти!

Але і Захід стає територією, де християн переслідують не менше.

Правозахисні організації звично говорять про утиски, яких зазнають віруючі люди в Азії, Африці чи Росії. Але настав час Британії чи Швеції подивитися, що відбувається в їхньому власному домі. Мова ненависті та дискримінації аж до погроз вбивства та спричинення фізичної шкоди зростає в країнах Західної Європи. Переслідування може бути підступним і витонченим у країнах, які ліберальні, гуманістичні та атеїстичні. Згадайте лише недавнє публічне цькування та кримінальне переслідування за християнські погляди фінської парламентарки Пейві Расанен. Тенденція зростання мови ненависті та відкритої ворожості в суспільстві, що відстоює толерантність, потребує нашої уваги.

Тут важливо зазначити, що теологія страждання та мучеництва не часто звучить у наших церквах. Загалом у християнських колах домінують два підходи. Перший — мовчання, він притаманний здебільшого жителям країн колишнього СРСР (ми все ще тримаємося радянського протоколу: мовчи, бо буде гірше). Інший підхід — активне відстоювання свої громадянських прав, як робив апостол Павло і чим сміливо користуються жителі демократичних країн. На місцевому ж рівні церковні громади навіть не знають, як і про що молитися в день молитви за переслідувану

Церкву, який відзначаємо у листопаді. — А як і про що?

— Профільні організації, як-от Open Doors (Відкриті Двері) чи «Голос мучеників», щороку готують актуальний перелік країн та молитовних потреб. Друкуються навіть спеціальні календарі, де на кожен день пропонується потреба для молитовного заступництва. Важливо усвідомлювати, що всі ми — єдине Тіло Церкви, отже, це стосується всіх. Молитва додає сили та сміливості тим, хто потерпає. А вони були, є і будуть, бо «ті, хто бажає жити євангельських текстами, і в новинах, і це ознака поширення Божого Царства. Церква швидко зростає в Китаї, Ірані та Північній Кореї, однак останні новини показують, що і переслідування, тортури та смерть там посилюються.

— Вас обрано регіональним представником Східної Європи в Комісії. Які обов'язки це покладе і які важелі впливу надає?

— Разом з колегами допомагаємо переслідуваній Церкві всіма можливими способами. Це — інформування національних Церков та місцевих громад про страждання одновірців, розвиток міжнародного партнерства та співпраця з профільними організаціями, що працюють з політиками.

Важливим є об'єднання ресурсів, лобювання і адвокація. Церкви на окупованих Росією територіях та в Криму не мають бути залишеними напризволяще. Адже масштаби та інтенсивність діяльності окупантів проти місцевого населення, зокрема віруючих громадян, чітко вказують на злочини проти людяності згідно з визначеннями міжнародного права. Вимога про обов'язкову перереєстрацію релігійних організацій та наступна повна заборона діяльності спричиняє серйозну загрозу для наших братів. Крім того, молитовні будинки не повинні горіти в Молдові. Голос російської Церкви теж не має замовкнути, незважаючи на сотні негативних судових вироків та сумний досвід свідків Єгови.

Найбільша загроза для релігійної

свободи в Україні існує з боку новітнього марксизму, який під виглядом гендерної ідеології намагається повернути молоді покоління в рабство, в якому їхні предки вже були за часів радянської окупації.

— Які перспективи служіння в Україні та Східній Європі? Які плани загалом у цій царині?

— Церква в країнах колишнього СРСР найперше потребує усвідомлення своїх природних прав на свободу сумління. На множення хейтерів (тих, хто ненавидить Церкву) вимагає освоєння антидискримінаційного законодавства та використання його для захисту прав і свобод людини.

Простий аналіз показує, що навіть не кожен священнослужитель знає про існування статті 180 КК про перешкоджання звершенню релігійного обряду та відповідні санкції.

Профільний закон про свободу совісті та релігійні організації хоч і потребує певних точкових змін, може і має бути вживаний як позитивний інструмент для поширення добра. Сьогоднішні намагання ліберальних лобістів принести в українське законодавство нові протиприродні терміни та концепції становлять неабияку загрозу для суспільства загалом та свободи думки та слова зокрема.

Моніторинг, документування та аналіз мають стати кращими. Релігійна свобода рідко втрачається за одну ніч. Зазвичай це непомітний, на перший погляд, процес. Права та свободи сотень мільйонів християн готові захищати європейський Alliance Defending Freedom, Commission on International Religious Freedom в США та інші сервісні структури. Звичайно, краще б ми цього не потребували.

Наступна зустріч Комісії запланована на жовтень у США. Ця країна при нинішній адміністрації показує високий рівень ініціатив та дії щодо захисту людей віри. Чого варта лише історія пастора Ендрю Бренсона, який був ув'язнений в Туреччині. Щойно США обвалили турецьку ліру, пастора тут же звільнили!

chve.org.ua.

КІЛЬКІСТЬ ЦЕРКОВ НА ДОНЕЧЧИНІ І ЛУГАНЩИНІ ЗРОСТАЄ: УВАГА ДО МІСІОНЕРСЬКОГО СЛУЖІННЯ ДАЄ ДОБРІ ПЛОДИ

18 січня у церкві «Благодать» м. Покровська відбулася річна звітна конференція Донецького та Луганського обласних об'єднань УЦХВБ.

Як розповів старший пресвітер регіону Анатолій Безкровний, за рік, що минув, кількість церков зроста відповідно на п'ять та чотири нові громади. Усього ж на Донеччині діють 53 церкви, які об'єднують 2891 членів, у Луганській області — 14 церков (307 членів).

Тобто приріст п'ятидесятницьких церков за 2019 рік істотний: на Донеччині він перевищує 10%, у Луганській області — усі 40%.

«Радше, що зростає кількість нових домашніх груп у різних населених пунктах, особливо у прифронтовій зоні: деє маємо троє, деє четверо і більше охрещених людей, з ними працюють місіонери», — розповідає Анатолій Безкровний. За словами єпископа праця з місіонерами для церков обласного об'єднання — пріоритет. «Цього року ми придбали три приміщення під дім молитви для місіонерських церков», — повідомив Анатолій Іванович.

Після звітної частини до учасників конференції звернувся старший єпископ УЦХВБ Михайло Паночко з проповіддю на тему «Портрет пастора». Кожному служителю церкви важливо володіти щонайменше п'ятьма характеристиками, як-от: залежність від Бога і його сили,

скромність, співчутливість до немічних і слабих, оптимізм та помазання Духом Святим.

«Пастору потрібно вміння вести людей за собою і впливати на інших, і це можливо тільки завдяки Святому Духу, Який змінює характер та діє через служителя більшою мірою, ніж у тих, хто йде за ним», — підкреслив старший єпископ.

У конференції взяв участь старший пресвітер об'єднання церков Дніпропетровщини єпископ Михайло Мокієнко. Служителі здійснили молитву за братство на Донеччині та Луганщині і поблагословили місцевих братів і сестер на подальше служіння Господу.

МІНКУЛЬТУРИ СПІВПРАЦЮВАТИМЕ ІЗ ВСЕУКРАЇНСЬКОЮ РАДОЮ ЦЕРКОВ

Результатом зустрічі Міністра культури, молоді та спорту України з релігійними діячами стала домовленість про постійний діалог і взаємодію.

Головуючий у ВРЦІРО єпископ Василь Райчинець подякував Міністерству за відкритість до співпраці, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Міністр Володимир Бородаєнський запропонував членам Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій щоквартально зустрічатися, а поправки до законопроектів спільно напрацьовувати в форматі робочої групи. Серед перспективних напрямків співпраці він назвав співпрацю у сфері

протидії домашньому насильству та соціального служіння релігійних організацій, зокрема у сфері ресоціалізації наркозалежних осіб.

Зокрема релігійні діячі запропонували скоригувати окремі положення законопроекту 0931 та проекту Закону про медіа з метою недопущення обмеження свободи совісті та

вираження поглядів під гаслами боротьби з дискримінацією.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій запропонувала також скасувати заборону для релігійних організацій на створення телеканалів, яка досі чинна з часів радянського режиму.

Релігійні діячі звернули увагу на необхідність захисту прав віруючих на окупованих українських територіях Криму і Донбасу, багато з яких страждають від релігійних переслідувань внаслідок російської агресії.

Учасники зустрічі погодилися, що задля розвитку ефективного взаємодії з урядом важливе відновлення міжвідомчої Комісії з питань реалізації прав релігійних організацій, утвореної при Кабінеті Міністрів України ще у 2008 році.

У зустрічі взяли участь представники 15 релігійних об'єднань — членів ВРЦІРО, керівництво Міністерства культури, молоді та спорту України, експерти Інституту релігійної свободи.

СИЛОАМСЬКИЙ НАПИС

Літак розпочав розбіг по злітній смузі Стамбульського аеропорту, і я, пристебнутий до крісла, молився, як звичайно, перед кожним злетом. Повертався додому, повний емоцій. Старовинне, багатомовне місто з безліччю історичних і пам'ятних місць, розмаїттям архітектурних стилів вражає.

Утім, у цьому місті мене цікавив лише один музей.

Колеса літака відірвалися від землі, і він, збивши коло над Босфором, узяв курс на Київ. Командир повітряного лайнера привітав пасажирів і побажав приємного польоту, бортпровідники почали розносити напої та їжу. А я думка-ми був уже далеко...

Єрусалим, 701 р. до Різдва Христового. Одне з найдавніших міст світу, перші поселення якого датуються четвертим тисячоліттям(!) до Різдва Христового, в XI ст. до Р. Х. зайняте євреями й проголошене столицею Ізраїльської держави, а в X ст. до Р. Х. — столицею Юдейського царства. Місто, яке в різний час належало Вавилону, Перській та Македонській імперіям, Єгипту, Селевкідам, Римській імперії, Візантії, яке захоплювали араби, хрестоносці...

Але я повертаюся в 701 р. до Р. Х., у дні правління царя Єзекії (752-698 рр. до Р. Х.), який царював у Єрусалимі 29 років (2 Цар. 18:2). Бо саме для того, щоб доторкнутися до подій того часу, я й літав у Стамбул.

Що я знав раніше про цю точку на шкалі часу? Військова кампанія асирійського царя Санхеріва проти юдейського царя Єзекії...

— Воду, сік? — перервала мої роздуми бортпровідниця.

— Воду, будь ласка, — відповів я. І відразу ж подумав: «Звичайно, воду...»

Вода — ще одна важлива ланка в обґрунтуванні мети мого відрядження. Здивувавшись такому несподіваному збігу моїх роздумів і реальності — звичайному запитанню під час польоту, яке виявилось ключем у ланцюжку подій, я задумався, дивлячись в ліюмінатор. Монотонний гул турбін літака відсував реальність кудись у минуле, а минуле, займаючи мою увагу, стало реальністю.

Очевидно, у напівдрімоті я почав роздумувати про більш ранній період історії Ізраїлю — про царя Давида й про те, як він вирушив на завоювання Єрусалима, щоб зробити його своєю столицею. Однак Давид не відразу зумів його підкорити.

Досвідчений воєначальник узяв фортецю Сіон (2 Сам. 5:6-7), але доступу в саме місто, мабуть, не отримав. Давид шукав і знайшов новий варіант підкорення міста. Його дослідчене око помітило прорубаний у скелі підземний прохід, який ішов під міською стіною по східному схилу до джерела Гіхон. І Давид, який приділяв основну увагу північному сектору міста, вирішив використати цей прохід для раптового нападу. Такі таємні ходи, які часто охоронялися недостатньо добре, часто ставали ахіллесовою п'ятою в обороні міст при їх облозі. У результаті цієї військової операції в тилу захоплених зенацька євусеїв виринули з підземного ходу воїни Йоава, якому Давид доручив головне командування: «І ввійшов найперше Йоав, син Церуїн, і став за голову» (1 Хр. 11:6).

Уявіть, як загін подолав 15-метрову вертикальну шахту між підземним проходом у місто і жолобом, по якому вода стікала з джерела. І ось це джерело, що забезпечувало водою містян, відіграє важливу роль у подіях 701 р. до Р. Х., пов'язаних із відступом від стін Єрусалима могутнього царя Ассирії Санхеріва, і, як наслідок, стане причиною моєї поїздки до Стамбула.

Я уявив, як воїни деруться по вузькій вертикальній шахті, крадуться по таємному проході в місто, і мені здавалося, що сьомим у ланцюжку воїнів був я сам...

— Пробачте, — звернувся до мене пасажир, що сидів у сусідньому кріслі, — у вас телефон випав із рук. Ось він, — подав мені мій смартфон.

Я подякував і відрекомендувався. Сусід виявився бізнесменом, повертався до Києва зі Стамбула. Я натиснув кнопку смартфона. Екран дисплея заставився текстом, який я показав сусідові. Це був текст із Другої книги царів.

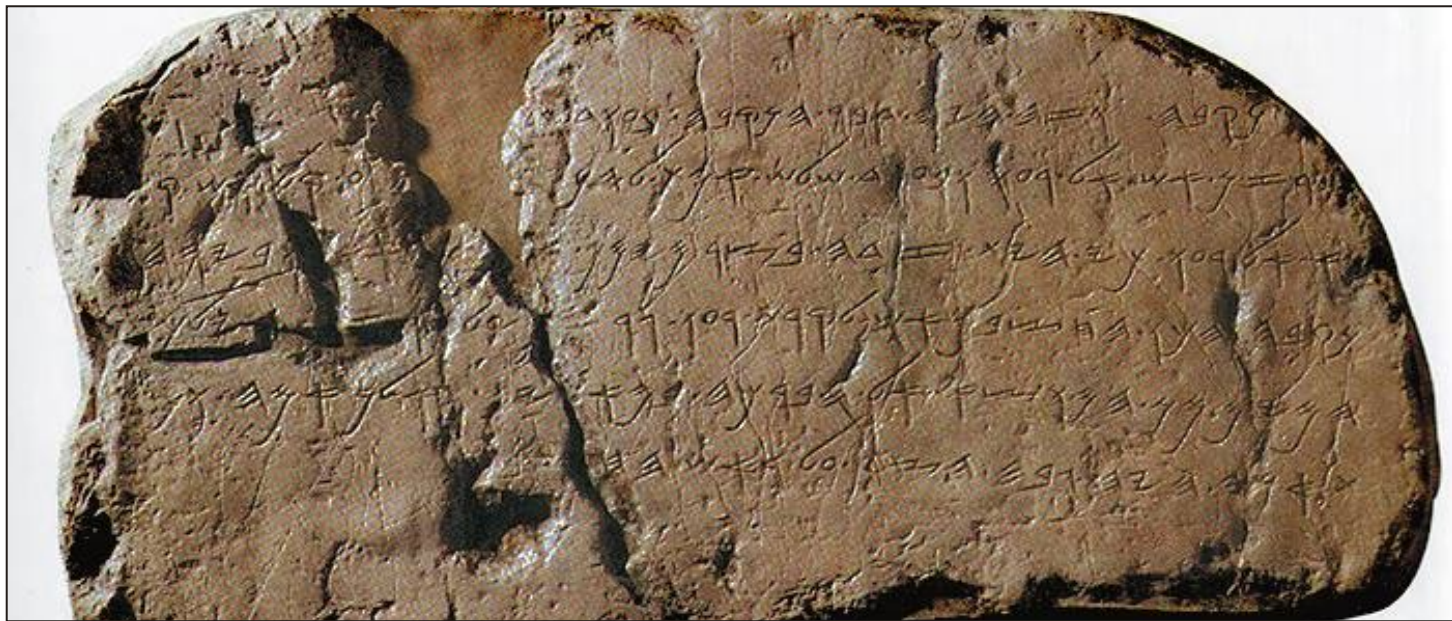
— Я читав Біблію і, мабуть, задрімав, — усміхнувся я. — Текст Біблії завантажений у пам'ять мого смартфона: так зручно читати її під час поїздки...

— То ви християнин?

— Так, християнин, — усміхнувся я.

— І вірите всьому, що написано в Біблії?

— Звичайно, вірю! Біблія — це книга Божих

одкровенень, які донесли до нас Божі пророки, люди, через яких Він звертається до нас.

Сусід усміхнувся:

— Я поважаю вашу віру, бо відчуваю, що ви в ній щирі. Але будемо справедливі: вашу Біблію я можу зрозуміти тільки як безліч різних новел, переказів, історій, які передаються з покоління в покоління абсолютно бездоказово. Немає жодного підтвердження. Де реальні факти? Одні розповіді та легенди підтверджуються іншими. Погодьтеся, що це так...

Тепер усміхнувся я:

— Пробачте, ви сказали, що літали в Стамбул із питань бізнесу?

— Так, провів переговори з потенційними партнерами. Були корисні зустрічі...

— Ви задоволені результатами? Є якісь очікування?

— Звичайно! Навіть більше, ніж очікування... Ми підписали договір про наміри, які нам належить наповнити конкретикою після мого повернення до Києва.

— Якщо у вас правильно розумію, у вас є документальний результат вашої роботи в Стамбулі? Тільки, будь ласка, не вважайте, що я цікавлюся бізнес-проектами...

— Ну, можна сказати, так, — відповів бізнесмен. — А ваші запитання якось пов'язані з Біблією?

— Пов'язані! Я теж хочу розповісти про те, заради чого я літав у Стамбул. Але замовимо чай, адже летіти ще більше години, і я все розповім...

Чай принесли, і я почав розповідати:

— Доля кожного народу визначається його здатністю протистояти різним викликам.

— Ви зараз говорите про Україну? — уточнив бізнесмен.

— Ні, я говорю про стародавні царства: Юдейське та Ізраїльське, — відповів я. — Перша й найголовніша геополітична особливість, що в усі часи визначала долю Святої землі, — це її географічне розташування. Її територія — єдиний сухопутний міст, що з'єднує Євразію й Африку. Між морем і пустелею не існує іншого шляху, крім як уздовж західного і східного берегів Йордану. Тому правителі сусідніх земель, Ассирії та Єгипту, прагнули встановити свою владу над цією стратегічно важливою територією, яка була життєво необхідна для торгівлі в мирний час і для перекидання військ у період війни. Постійна готовність цих держав іти на збройний конфлікт змушувала народ, який прагнув створити незалежну державу на цьому перехіднику, рахуватися з головною умовою: він був приречений жити під постійним тиском зведусь, і тільки готовність до війни могла гарантувати йому виживання...

— Цікаво... — пробурмотів сусід, думаючи про щось своє.

— І сама серйозність загрози, — продовжував я, — часто стає об'єднавчим фактором, вселяє мужність і пробуджує волю. Безумовно, щоб використати підйом народного духу й спрямувати його в русло боротьби за порятунок країни, необхідні потрібні люди в потрібному місці, а також гідний лідер у відповідний час.

Єзекія, син Аханів, був саме такою людиною. У Біблії сказано, що «такого, як він, не було між усіма царями Юдиними, ані між тими, що були перед ним» (2 Цар. 18:5). І найважливішим фактором його впливу на народ була його надія на Бога. У певний момент Єзекія відкрито заявив про непокору Ассирії: «І збунтувався він на ассирійського царя, і не служив йому» (2 Цар. 18:7). — Я показав на екрані смартфона цей вірш із 18-го розділу Другої книги царів.

— Гм, дуже навіть цікаво...

— Єзекія запасає достатньою кількістю продовольства у разі нападу ассирійців, відновив стіну,

що зруйнувалася, усунув прогалени в інших стінах Єрусалима, що не були закладені до тих пір через примарне відчуття безпеки або брак коштів.

— Ну, все, як зараз... — вставив мій сусід.

— Єзекія «наробив багато ратиш та щитів» (2 Хр. 32:5), — продовжував я, — побудував «клуні на врожай збіжжя, і виноградного соку, і свіжої оливи, і жолоби для всякої худоби, і жолоби для черід...» (2 Хр. 32:28).

І, нарешті, найбільш великим діянням Єзекії було влаштування постійного джерела води в Єрусалимі — на випадок облоги: «І він, Єзекія, заткнув вихід води горішнього Гіхону, і вивів її в долину на захід від Давидового Міста. І мав Єзекія успіх в усіх своїх ділах» (2 Хр. 32:30).

Царські будівельники перекрили води Гіхону в тому місці, де вони виходять на поверхню біля підніжжя пагорба, на якому стоїть «Місто Давида», і спрямовували їх у спеціальний ставок усередині міських стін підземним тунелем завдовжки більше 500 метрів.

І що цікаво: 1880 року на стіні цього тунелю було знайдено напис, який став знаменитим як зроблений під час підготовки Єзекії до облоги міста з нагоди завершення будівництва тунелю. Збережений фундамент свідчить: «...! це було причиною будівництва; коли ж каменярі піднімали кирки назустріч одному й коли залишилися пробити тільки три лікті, чути було голос кожного, хто кликав свого товариша; бо була тріщина з півдня на північ. І в кінці роботи кожен каменяр ударив, щоб зустрітися з товаришем кирка до кирки, потім потекли води з джерела в ставок, на двісті й тисячу ліктів, і висота гори над головами каменярів була сто ліктів» (з книги «Біблійні битви» Г. Герцога).

Оскільки вода з тунелю подавалася в Силоамський басейн, то й напис у тунелі, який виявив у 1838 році американський священник і біблійний археолог Едвард Робінсон, отримав назву «Силоамський напис». Його не змогли побачити відомі біблійні археологи (до Едварда Робінсона слід додати також Чарльза Вілсона та Чарльза Воррена), тому що він весь був покритий мінеральними відкладами й не був помітний. Але в 1880 році «Силоамський напис» в тунелі виявили діти на відстані близько шестидесяти метрів від Силоамського басейну, на камені в східній стіні тунелю. Напис був таємно вирубаний із стіни тунелю в 1891 році й розбитий на шматки, які пізніше вдалося зібрати.

— І де ж він зараз? Пропав, зник? — уже з явним інтересом запитав бізнесмен.

— Ні, не зник. Завдяки діяльності британського консула в Єрусалимі напис вдалося зібрати, і тепер його можна побачити в Музеї Стародавнього Сходу в Стамбулі. Власне, відвідини музею і були метою моєї поїздки в Стамбул. Я бачив цей камінь із написом... Саме тому я й запитав вас про результати вашої поїздки... Ви сказали, що наявність у вас підписаного документа щодо вашого бізнесу дає вам відчуття реальності в тих питаннях, які мають для вас значення. Просто тому, що ви зараз можете тримати в руках ці ваші документи... Що тоді казати про документ, якому понад 2700 років! Його теж можна помацати, хоча музейні правила забороняють торкатися стародавніх експонатів. Мовою археологів це називається «артефакт». Так от, «Силоамський напис» описує те, про що говориться в Біблії! Яке підтвердження може бути більш реальним?

— Гм, переконливо! — сусід подякував за розповідь і задумався.

Кілька хвилин ми сиділи мовчки, лише монотонний гул двигунів заповнював весь простір.

— Наступного разу обов'язково відвідаю цей музей. Не думав, що це так цікаво і, головне, реально... — сказав бізнесмен. — Правду кажучи, Біблія у мене вдома є... Хтось колись подарував, але я, на свій сором, ніколи її не відкривав... Думав, що все це — набір казок і легенд для людей слабких і бідних. А себе я ніколи таким не вважав.

Він знову надовго замовк, немовби про щось роздумуючи:

— Вибачте, але в нас є ще трохи часу до посадки в Києві... А чим усе закінчилося в Єзекії з Санхерівом?

Я помітив несподіваний інтерес в його очах.

— Так, трохи часу ще є, — усміхнувся я, вкладаючи в ці слова дещо інший сенс. — Ось як описує це Біблія: «І побачив Єзекія, що прийшов Санхерів, і що він задумує війну на Єрусалим, то він нарадився зо своїми зверхниками та своїми лицарями позатикати джерельні води, що назовні міста. І вони допомогли йому. І було зібрано багато народу, і вони позатикали всі джерела й потік, що плив у Краю, говорячи: «Нашо б мали так багато води ассирійські царі, коли прийдуть?» (2 Хр. 32:2-4).

Сусід нахилився до екрану смартфона, щоб самому побачити ці слова в Біблії.

— Варто зазначити, що цей захід був дуже суворим, — звернувся я до нього, — і звичайно, мав згубні наслідки для сільського господарства, землеробства, скотарства. Хоча в історії сусідньої з нами держави схожа тактика практикувалася в 1812 році на шляху французької армії, а також у 1941-1942 роках.

Успішне використання поясу юдейських фортець з їх здатністю вимотувати ворога, дуже великі втрати в живій силі ассирійських військ, постійний брак води не зменшували бажання Санхеріва підкорити Юдею. Санхерів розумів, що поки євреї зберігають незалежність у цьому життєво важливому регіоні, ассирійська влада над Святою землею і Сирією не буде надійною.

Вистояти проти Санхеріва захисникам, безумовно, допоміг їхній високий бойовий дух. Ось із якими словами звернувся Єзекія до воєначальників, поставивши їх перед народом: «Будьте міцні та будьте мужні, не бійтеся й не жайхайтеся перед ассирійським царем та перед усім тим натовпом, що з ним, бо з нами більше, ніж із ним. З ним рамено тілесне, а з нами Господь, Бог наш, щоб допомагати нам та воювати наші війни» (2 Хр. 32:7-8).

Ретельно підготувавшись до війни, Єзекія, однак, поклав усе своє сподівання на Бога. І Бог втрутився: однієї ночі серед ассирійців, що стояли облогою навколо Єрусалима, від якогось «ураження» загинуло стільки воїнів, що цар вирішив відступити.

Мій слухач мовчав. Я відчував, що в його душі відбувається переоцінка цінностей.

— Дякую за все, що ви мені щойно розповіли. Просто неймовірно! Це багато що для мене прояснює! — Він став серйозним, зібраним, і я вирішив не розпитувати його, що ж саме для нього прояснилося.

Коли ми спустилися трапом, покидаючи борт літака, він ще раз удячно усміхнувся і міцно потиснув мою руку. Більше я його ніколи не бачив.

... Вранці мене розбудив телефонний дзвінок. Дзвонив виконроб, керівник будівництва нашого молитовного будинку. Привітавшись, він запитав:

— Ви не забули, що сьогодні ми починаємо прокладати водовід? Будемо проводити воду в молитовний будинок!

Коли я почув це, серце наповнилося вдячністю Господові. Я став на коліна для молитви. Починався новий день.

Олег Пурик.
Київ.

БЛАГОДАТЬ ПОСТУ

Немає на землі нічого прекраснішого, ніж Церква Божа. Її створив Ісус Христос. Створив для Себе, щоб їй вічно бути Його тілом, славою і «повнотою, що наповнює все у всьому». Про неї Він піклується день і ніч. Проводить її через бурі й страждання до вічної слави. Це від Його любові серця спасених запалюються жертвовною любов'ю.

Жага дякувати Богові, відчувати Його близькість, беззаперечно користися Його волі, у смиренні слідувати Його шляхом – це те, чого ми найбільше жадаємо.

Але смиренності та лагідності навіть відроджені люди не набувають легко та просто, бадьоро крокуючи по життю і роблячи гучні заяви про свою віру. Христос сказав: «Візьміть ярмо Моє на себе і навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем, і знайдете спокій душам вашим...» (Мт. 11:29). Тільки смиренність робить нас здатними наблизитися до престолу Бога. Тільки смиренні насолоджуються достатком благодаті милосердного Бога. Але справжнього смирення потрібно вчитися. Один із способів – піст.

Упокорення голодом

Темі посту у Священному Писанні надається великого значення. А якщо згадати історію християнства, особливо історію пробуджень, то побачимо його ключову роль, навіть якщо про нього згадується тільки між іншим. Бог здійснює незвичайне там, де людина або народ упокорюються перед Ним.

Найчастіше люди постять у критичних ситуаціях, при усвідомленні власної безпорадності й дуже сильної потреби в милості Божій. Наприклад, «була велика жалоба в юдеїв, і піст, і плач, і голосіння, а лахміття та попіл були ложем для багатьох...» (Ест. 4:3).

Чому люди поводяться так? Чому відмовляються від подарованого Богом права споживати їжу? Чому готові посипати голови пилом і попелом, відмовившись від комфорту й насолоди?

Ви знайомі з людьми, які пережили голод? Мій батько чистив картоплю так, що лушпайки просвічувалися наскрізь. Не тому, що в нас картоплі мало було. Її не бракувало в нашому в погребі, та й свині були, яким можна було віддати товсту шкірку. Нічого не пропало б... Батько це робив тому, що цінував їжу. Троє його братів померли від голоду.

Після того, як Бог упокорив наш народ голодом, у людях відбулися величезні зміни, вони почали дуже дорожити їжею, благоговійно ставитися до хліба. Це не жадібність, але трепетно-дбайливе ставлення до подарованої Богом їжі.

Народ потребує такого смирення. Про це говориться в Писанні: «Він підніс його на висоти землі, і годував його плодами ланів, і годував його медом із каменю й оливою із твердої скелі, маслом коров'ячим та молоком овечим, разом із лосем ягнят, і баранів з Башану, і козлів, і рясною пшеницею; і ти пив вино – кров виноградних ягід. І погладшав Ізраїль, і став упертий; погладшав, розтовстів і розжирів; і покинув він Бога, що його створив, і знехтував Скелю спасіння свого» (5 М. 32:13-15).

Чи приємне Богові наше страждання?

На превеликий жаль, благополуччя завжди має

тенденцію робити самовпевненими, незалежними й гордими. Боже благословення в служінні створює ще більшу небезпеку. Ми живемо у плоті, а вона завжди надимає при успіху. Потрібно мати величезну силу, щоб тримати своє серце під контролем, у смиренні. Але поки ми в плоті, у нас самих такої можливості немає, тому нам потрібен піст.

Одна з багатьох причин того, чому християни повинні йти шляхом страждань, – це збереження потреби в Богові, у близьких стосунках із Ним.

Відкриваючи Павлові таємниці Церкви, закликаючи його до особливого служіння, Бог відразу визначив, як вберегти його від падіння. Він каже Ананії про Павла: «Іди, бо він – Моя обрана посудина, щоб сповіщати ім'я Моє перед народами, і царями, і синами ізраїлевими. І Я покажу йому, скільки йому належить постраждати за ім'я Моє».

Думаєте, Бог хотів, щоб Павло так сильно страждав? Невже Богові подобалося дивитися, як Його апостола били, іноді мало не до смерті? А може, Він так карав Павла за гоніння Церкви? Нічого подібного. Сам Павло розуміє, що це не так. Він пише: «І щоб я надзвичайністю одкровен'я не вихвалявся, то дано мені в тіло колючку, послання сатани, щоб бив у обличчя мене, аби я не звеличувався».

Звеличування – це кінець щирого служіння Богові. Якби б подвиги ми не здійснювали, яких би успіхів не досягли, якщо ми не смиренні перед Богом, то всі наші «служіння» – не що інше, як грішна гордіня.

Павло добре розумів, який стан серця дійсно благословенний і придатний для Бога, тому упокорював себе постійно. «Хіба ви не знаєте, що ті, хто на перегонах біжить, усі біжать, але один нагороду отримує? Біжіть же так, щоб (і вам) отримати» (1 Кор. 9:24). В іншому посланні він пише: «Ми нікому ні в чому не даємо приводу до спотикання, щоб служіння наше не зазнало осуду, але в усьому себе виявляємо як служителів Божих: у великому терпінні, в скорботах, у нужді, у скрутних обставинах, під ударами, в темницях, у вигнанні, в праці, в пильнуванні, в постах...» (2 Кор. 6:3-5).

Чи всі служителі Божі повинні постити? Згідно з цим текстом Павла – так. То чому б нам не повірити Слову Божому? Повірити, що «Бог гордим противиться, а смиренним дає благодать».

Хто переможе?

Мені хочеться влади й сили в служінні, але без смирення та приниження. Я помічаю, що в мене хибне уявлення про успіх. Мені здається, що успіх – це коли абсолютно очевидно, що Бог виголошував

через мене важливі, вражаючі думки в проповіді, і вони торкалися людей і змінювали їхні серця. Коли Бог чудесно відповів на молитву, і людина отримала зцілення або звільнилася від залежності. Або коли в процесі пастирської опіки людина реально вийшла з кризи, пішла від мене радісна...

Хтось скаже: а що тут неправильного? Усе це неможливе без дії Божої. Але... Бог може й через віслюка говорити приголомшливі речі, коли Йому це потрібно. Бог по своїй милості відповідає на молитви волаючих до Нього.

Чому Бог звеличує смиренне серце? Бог бажає прославляти Своє творіння, а не руйнівну для людини гордіню. Смирення Бог прославляє, і воно високе в очах Його, бо це уподібнення Христові. Але прокляте мерзенне – а гордість саме така – Бог відкидає. Більше того – воює з цим. А коли проти нас воює Бог, хто в цій війні переможе?

У чому суть

Дехто запевняє, що Бог взагалі не чекає, щоб ми відмовлялися від їжі. Мовляв, піст – це правильний стан серця. І на підтвердження цього беруть слова Божі з книги пророка Ісаї: «Чому ми постимо, а Ти не бачиш? Упокорюємо душі свої, а Ти не знаєш? Ось, у день посту вашого ви чините волю свою й вимагаєте тяжкої роботи від інших. Ось, ви постиєте для сварок і чвар, і для того, щоб зухвалою рукою бити інших; ви не постите так, щоб ваш голос був почутий на висоті. Хіба це той піст, що Я обрав його, – день, коли морить людина душу свою, коли згинає голову свою, як очерет, і стелить верету та попіл? Хіба це назвеш постом і днем, угодним Господу? Ось піст, який Я обрав: розімкни кайдани неправди, розв'яжи пута ярма, і пригноблених відпусти на волю, і розірви усяке ярмо; розділи з голодним хліб свій і безпритульних убогих у дім запроси; коли побачиш нагого, одягни його, і від єдинокровного твого не ховайся» (Іс. 58:3-7).

Ці слова не проти посту як такого, але проти збоченого, формального посту, який за суттю – зовсім не піст. Саме піст приводить серце в належний стан.

Біблія вчить про піст як про величезне благословення й шлях до правильного серця. Навіть Христос, будучи Богом у тілі, скористався цією можливістю для благословення. Після сорокаденного посту «Ісус у силі Духа повернувся до Галілеї, і чутка про Нього рознеслася по всьому навколишньому краю. І Він навчав їх по синагогах, і всі Його славили».

У Писанні наведено безліч прикладів посту, показані його користь і благословення.

Знайти Бога

Ми звичайно постимо, якщо є потреба або трудності. Але щоб просто шукати Бога... А це ж біблійна практика! «Корнілій сказав: ... четвертого дня я постив аж до теперішнього часу, й о дев'ятій годині молився я в своєму домі. І от, постав переді мною муж у світлій одежі та й каже: «Корнілію! Почуто молитву твою, і милостині твої згадані перед Богом» (Дії 10:30-31).

Піст – це один із способів пошуку Бога. «Пошукуйте Господа й силу Його, лице Його завжди шукайте!» (Пс. 105:4).

Авраам Лінкольн чотири рази оголошував загальнонаціональний піст у Америці. Що це дало? Упродовж 20 років економіка настільки стрімко пішла вгору, що Сполучені Штати стали наймогутнішою державою у світі. І це після тривалої громадянської війни.

Я не знаю нікого, хто би постив і був осоромлений. Усі приклади з Біблії показують, що люди, які упокорювалися в пості, ніколи не були осоромлені. Навпаки, Бог звеличив їх. Через них приходило Боже благословення не тільки на них, а й на безліч людей.

Думаю, немає жодного пастора, який би не постив. Але чи надовго нас вистачає? Чи справді ми потребуємо Його, а чи обходимося своїм «багатим» досвідом?

Люди, які несуть своє служіння в постах, – це люди, котрі дійсно усвідомлюють власне безсилля й велику потребу в Богові. Він таких неодмінно буде вживати для Своєї слави.

Нелегко, але варто

Постити завжди непросто. Знайдуться тисячі відмовок, щоб не робити цього.

Що для вас легше: пожертвувати значну суму грошей чи побути в десятиденному пості? Однак піст – це теж жертва заради Бога. Піст – це завжди важко. Стикаєшся з опором, який виходить як із середини, так і зовні, від людей. Чому? Тому що справжній піст завжди веде до серйозних змін.

Наше християнство – вже не гра в релігію, не пошук особистої значущості, але смиренне бажання чути Бога й слідувати за Ним. І важливішого від цього нічого немає.

Я часто думаю, чи не буду я винен перед Богом, коли з'явлюся перед Його престолом, що сам недостатньо часто вдавався до такої величезної милості, що не спонукував церкву до цього величезного багатства – у пості отримувати силу, наближатися до Бога, дозволити Богові прославитися через святих Своїх.

Безліч людей, спасених у 90-ті роки, тільки тому сьогодні є в числі дітей Божих, що певні люди 1988 року цілий місяць постили й молилися, щоб Бог помилував СРСР і послав пробудження людям, які шалено воювали з Богом. І завдяки їх молитвам, посту й милості Божій безліч людей спаслися.

Якби сьогодні діти Божі в нашій країні знову одностайно провели такий піст і молитву про спасіння людей, ми стали б свідками нового дива, яке потім коментували б «розумники» й пояснювали б успіхами причинами, глибоко їх аналізуючи.

Упокорити серце неможливо, просто приймаючи рішення упокоритися. В Ізраїлі є державне свято, присвячене смиренню, посту, покаянню та прощенню, – Йом Кіпур. Давня, запропонована Богом благодать доступна й сьогодні. Мудрі скористаються нею. У будь-якій, навіть найскладнішій ситуації є вихід і благодать смиренним. Користуйтеся нею.

Василь Давидюк.

КНЯЗЬ-ПОЕТ

У 1882 році російська літературна публіка познайомилася з віршами, підписаними ініціалам «К. Р.». За цим коротким і простим літературним псевдонимом ховалася людина, чиє справжнє ім'я ніяк не можна було назвати ні коротким, ні простим – Його імператорська Високість Великий князь Костянтин Костянтинович Романов. Онук імператора Миколи I, генерал від інфантерії, генерал-інспектор військово-навчальних закладів, президент імператорської академії наук і таке інше.

Великий князь при народженні був наділений багатьма перевагами, але ні високе походження, ні завидні посади, ні навіть поетичний талант не можна було порівняти зі скарбами, власним яких він був, – щирою і непохитною вірою в Бога і глибоким, незаперечним смиренням перед Його волею, яку він приймав без хитань, не переймаючись

безплідними запитаннями.

Слова «нехай буде воля Твоя» стали життєвим кредо Великого князя, і цього кредо він неухильно дотримувався. Після похорону сина Олега в 1914 році, який помер від отриманої в бою рани, князь, думаючи про інших своїх дітей, які приїхали з фронту попрощатися з братом, записав у щоденнику: «Жах і трепет

огортають, коли подумаєш, що з чотирма синами, яким незабаром потрібно повернутися в діючу армію, може статися те саме, що й з Олегом. Пригадується міф про Ніобію, яка повинна була залишитися без усіх своїх дітей. Невже і нам судилося це? Та я не перестану твердити: «Хай буде воля Твоя».

Смерть улюбленого сина, в якому князь бачив продовжувача своєї творчості (Олег подавав великі надії як поет, письменник, музикант), вдарила по здоров'ю. Він багато років страждав на хворобу серця, і після загибелі Олега хвороба загострилася.

Князь не боявся смерті: віра і смирення перед Господом виключали страх. Але, наводячи лад у справах, він побоювався, що не встигне закінчити розпочате: «Хай допоможе Господь встигнути

написати все, що душа моя вимагає написати до того, як Він покличе мене до Себе. Я глибоко вірю, що й волосина з голови нашої не паде без Його волі. І, отже, вірю, що ця всеблага воля вчасно відриває нас від тутешніх наших справ. Тому ходячий вислів «передчасна смерть» для мене – звук порожній. Ця всеблага воля краще за нас знає, коли повинен відбутися останній призов». Такий запис Костянтин Костянтинович зробив у своєму щоденнику незадовго до відходу.

Великий князь не сумнівався у добрості Божої волі, як не сумнівався й у своєчасності Божого призову для кожної людини. Але при всьому цьому він навряд чи міг уявити, наскільки всеблагою була воля Господа, Котрий покликав до Себе Олега, і наскільки своєчасним був цей заклик.

Господь урятував князя Олега від страшної долі, яка спіткала трьох його братів: князі Іван, Костянтин та Ігор 1918 року були живими скинуті в шахту під Алапавськом. Їхній батько, Великий князь Костянтин Костянтинович, про це не дізнався: покликаний Господом у 1915 році,

він пішов до загибелі своїх синів, до загибелі рідного брата, родичів, друзів, знайомих, підлеглих, до падіння монархії, до якої належав, і краху імперії, у якій жив.

Господь явив йому Свою милосердну волю, благу й досконалу, закликавши вчасно, як князь і писав у своєму щоденнику. Великий князь був останнім Романовим, померлим у Росії своєю смертю і похованим із військовими почесностями і відповідно до встановленого ритуалу у великокнязівській усипальниці Петропавловського собору.

Чому милостиве рішення Господа стосувалося не всієї родини Великого князя, не всіх Романових? Цікаво, та хто ми такі, щоб ставити Господу ці запитання? Князь Костянтин не сумнівався, що Господь найправильнішим чином визначає час останнього поклику для кожної людини. Наша справа – служити Господу, прославляти Його своїми ділами, любити Його і ближнього і пам'ятати, що тому, хто любить Бога, усе сприяє на добро.

Валентина Новомирова.

ПРО СВОБОДУ НІЖНІСТЬ

«Де Дух Господній – там воля» (2 Коринтян 3:17).

Людина ще з дитинства використовує у своєму мовленні слова «свобода», «вільний», надаючи їм різні відтінки залежно від обставин: «Сьогодні неділя — і я вільний», «Я всі заліки склав на «5», і мене звільнили від екзамену», «Я пішов вчитися в інше місто і тепер я вільний від батьків». Але, окрім буденного використання цих слів, є глибше та вище розуміння терміну «свобода». За це розуміння люди віддавали найцінніше, у тому числі й життя. І не тільки своє: у боротьбі за свободу гинули мільйони, які, здебільшого, навіть не розуміли, чого прагнули і яку свободу хотіли б мати.

Історія людства – це історія боротьби за свободу. У давні часи боролися за звільнення з рабства, пізніше – з-під влади феодала чи капіталіста, за право бути вільним у виборі своєї долі. Новітня історія характерна боротьбою за національну, державну незалежність, за звільнення від колоніалізму, капіталізму, комунізму, диктатури тощо.

XXI століття внесло ще один відтінок у поняття свободи: увесь цивілізований світ бореться за свободу особистості, за право жити так, як кожному до вподоби, за право бути вільним від суспільної думки і якихось моральних чи релігійних правил.

Але є ще один досить суттєвий аспект у понятті свободи: духовний. На нього менше звертають уваги, його

не рекламують, більше того, його вважають навіть перешкодою у здобутті так званої свободи особистості. Та все ж це розуміння свободи залишається чи не головним у здобутті бажаної свободи.

Людина, за задумом Творця, була створена вільною. Але через свою неслухняність вона втратила цю свободу, віддавши свою долю в руки диявола, який і звів її. Проте бажання свободи живе в її серці та свідомості. І людина бореться. От тільки ця боротьба не приносить бажаних результатів. Навіть здобувши якусь там свободу, переможці з часом або розчаровуються в ній, або помічають, що не такою її уявляли, або просто не в змозі втримати її.

Причина таких розчарувань проста: не можна отримати справжньої свободи, не звільнившись від того, хто колись вкрав її, тобто від диявола. Тому питання в цілому стоїть не у звільненні від якоїсь тимчасової залежності, якою б болючою вона не була, а у звільненні від влади сатани.

Апостол Павло, розмірковуючи про духовну (і не тільки) свободу, добре розуміючи стан, в якому опинилася людина, мимоволі вигукнув: «Нещасна я людина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?» (Рим. 7:24). На щастя, це питання, яке не раз задавав кожен із нас, не зависло безпомічно в повітрі, апостол знав вихід з цієї залежності: «Дякую Богові через Ісуса Христа, Господа нашого...»

Зробити справді вільним може лише Бог. Це не означає, що всі інші методи непридатні, вони стають непридатними або малоефективними тоді, коли ми відмовляємося від участі Ісуса Христа у звільненні, від допомоги Того, Хто справді може зробити нас вільними.

Юрій Вавринюк.

ЧИ ВІЛЬНЕ СЕРЦЕ?

«Не жадай!..» (2 М. 20:17).

Це один з законів, записаних у Слові Божому, аналогів якому ми не можемо знайти. Погляньте на закони всього світу, і ви не знайдете нічого подібного. У законах можна знайти всі заповіді Мойсея, звичайно, у вигляді заборон чинити ті чи інші злочини, які підпорядковані правосуддю, але немає «не жадай».

Людські закони можуть заборонити лише злочини, видимі оком. Та що може зробити закон проти заздрості – цього страшного феномена людства? Абсолютно нічого! Людські думки – поза владою законів.

Серце не народженої згори людини подібне на галерею демонічних духів. І це приховане від людського ока в таємничій глибині індивідуальності, яка утворює острів, оточений несудноплавним морем. Ніхто не може ні ступити на нього, ні підійти до нього. Тільки Бог може перетворити страшного заздрісника на доброзичливу людину.

Жодна держава, жодна нація не постраждала від зовнішніх ворогів так, як від заздрісного ока своїх громадян. Фарисеї вчили людей задовольнятися зовнішньою чистотою чаші чи миски. Заповідь «Не жадай» могла б навчити їх бути чистосердечними, але... Заздрісне око довело їх до того, що вони знайшли недоліки навіть в Ісусі і віддали Його на страшну смерть.

«Нечесність і несправедливість живуть у помислах», – сказав Арістотель. Згідно із вченням Євангелія, людина, яка замислила злочин, винна так, як і

та, що здійснила його. Заздрісний погляд на чужу власність подібний до крадіжки.

Ця заповідь передбачливо благодійна. Її завдання – спасти людину від Люциферового гріха. Бо це ж Люцифер перший позаздрив славі Бога і згрішив, за що й був скинутий з неба. Як же після цього християнин, що перебуває під владою заздрості, може ввійти в Царство Боже! Це ж неймовірно! «Обийм серце своє від лихо, о Єрусалиме, щоб був ти врятований! Аж доки в тобі пробуватимуть думки марноти твоєї?» (Єр. 4:14). Ці слова безпосередньо стосуються всіх людей.

Легко дотримуватись букви закону, але заздрісну людину завжди видно здалека – з її справ. Вона ніколи не нападтиме на тих, хто нічого не робить і не має успіху. Диявол знає, на кого нападати і кому ставити підніжку.

Заздрість – рідна сестра жадібності. «Не пожадай» – це суто євангельська

заповідь, хоча ми знаходимо її в Старому Заповіті. Ця заповідь дуже вплинула на Мартіна Лютера. В його час отці Церкви ставали дедалі жадібнішими і заздріснішими. Багато хто з них перетворився на атеїстів. Заснована папами інквізиція затуманила небеса чорним димом від спалення святих. Їх пишність, їх гордість, їх обман, їх честолобство, їх вбивства, їх завищена самооцінка – це все наповнило весь світ своїм смородом.

Страшно навіть уявити, що це були релігійні люди! Вони постійно запевняли, що володіють Божим спадком, що ключі від неба та від пекла в їхніх руках, а таку безсердечність та жорстокість, яка гніздилася у їх серцях, важко було відшукати навіть у безбожних. Ось що робила і продовжує робити сьогодні заздрість!

Чи вільне від неї ваше серце?

М. Водневський.

«Любіть один одного братньою любов'ю» (Рим. 12:10).

Я був єдиним сином. У дитинстві ходив на зібрання, а коли виріс, полюбив гулянки, почав пиячити, приходив додому вночі. До змовлянь матері був безнадійно глухий. Убита горем, вона несила терпіти його черствість. Я вирішила чинити з ним так само, як він зі мною: не буду йому варити, прати та чекати його по ночах». «Можу дати раду, – відповів брат, – хоча не знаю, чи зможете ви її прийняти. Не кажіть більше синові ні про зібрання, ні про Бога, але до його приходу нехай у вас завжди буде гаряча вечеря, тепла вода і випрасуваний одяг. Пропонуйте все це йому з любов'ю. Коли він піде, не переставайте молитися. При ваших старанних молитвах і доброму серці це не буде потуранням гріху. Здобути перемогу в цій боротьбі вам допоможе Господь».

Минав час. Мати так і чинила, але я, певна річ, ні про що не здогадувався. Я не чув жодного докору, не мав до чого прикипатися, ніхто мені не набридав запрошеннями, не було на що відповідати грубістю. І я не міг спокійно, як раніше, блукати вулицями. А коли одного разу, прокинувшись, я почув тиху молитву і плач матері, серце моє здригнулося, я не зміг стримуватися й схилився поруч із нею на коліна... Доброта і ніжність перемогли мене. Я плакав і молився Богу, Який дав моїй матері стільки ніжності. Не пізнавши Господа, вона самотужки не змогла б виказати стільки терпіння і любові до мене.

Важко знайти людину, яку б не розчулювало й не зачіпало до сліз це божественне почуття – ніжність. Ніжності потребують діти та люди похилого віку, царі й останні жебраки. З якою теплоото згадає цар Соломон: «... сином... я був, пещений і єдиний у ньомки своєї» (Пр. 4:3)! Але ж і любов буває різна!

Учні Христа жили за цим благословеним правилом: «Хоч могли ми потужними бути, як Христові апостоли, але ми серед вас були тихі, немов годувальниця та, яка доглядає дітей своїх» (1 Сол. 2:7). У кого ж вони навчилися такої материнської доброти і чуйності? Хто був такий чуйний і завжди душевно налаштований до людей?

«Я ж Єфрема ходити навчав, Я їх брав на рамена Свої... Я тягнув їх шнурками, що людям лицюють, шнурками любові... і Я їх годував» (Ос. 11:3-4). Скільки Батьківської ніжності в цих словах!

Можна було б гірко і невітшно ридати, якби це слово було сказане лише єдиній, особливо гідній людині. Але це слово, що дихає любов'ю, звернене до вас, шановний читачу, навіть якщо ви ніколи не знали й не чули про Бога. Це вабить до Себе Той, Хто знає абсолютно точно, як сильно ви потребуєте

любові та співчуття. Ніхто, крім Нього, не звільнить вашу обтяжену душу від болісних докорів сумління. Ніхто так великодушно, за самі лише слова «прости» і «будь милостивий до мене, грішного» не пробачить вам усі ваші брудні та ганебні діла й не зніме з вашого серця тривогу про майбутнє.

Та навіть більше, Бог Живий і Всмогутній, Той, що Його ви не хотіли знати і, можливо, навіть сміялися з Нього, ніколи не згадає ваших колишніх гріхів, а навпаки, подарує вам вічне щастя. Богу буде дуже приємно бачити вас вічно радісним і врятованим від пекельних мук. Цей жест Божественної любові – подарунок, пожертва Самого Бога вам особисто!

Дорогий друже! Чи не відчуваєш і ти ніжного поклику Спасителя та ласкавого дотику Його святих рук до твоєї самотньої душі?! Не тікай від Нього, бо тільки під Його крилами ти зможеш знайти спокій і будеш у безпеці.

Я не відкрив нічого нового, сказавши, що час, в який ми живемо, – останній, фатальний, судячи, хоча б, із того, якими стали люди. У Слові Божому ще близько двох тисяч років тому було дано напрочуд точний портрет сучасної людини: «Будуть бо люди тоді самолюбні... зарозумілі, горді, богозневажники... невдачні, непобожні, нелюбовні, запеклі, осудливі... жорстокі, ненавистники добра, зрадники, нахабні, бундючні, що більше люблять розкоші, аніж люблять Бога» (2 Тим. 3:2-4).

«Любіть один одного братньою любов'ю», – закликає нас Слово Боже. У буквальному перекладі з грецької мови вірш звучить так: «У братолюбстві будьте один із одним, як рідні».

Не залишайтеся глухими до цього заклику. Хай зміниться й оновиться життя кожного з нас!

Я. С.

НЕ З ВОЛІ ВИПАДКУ

Я народився мертвим, з черепно-мозковою травмою. Лікарі не хотіли мене оживляти, але рідні наполягли. У мене виявили загальне зараження крові – ще один смертний вирок. Але я вижив, тому що так хотів Бог! Починалася боротьба за повноцінне життя.

Учотири роки мені поставили діагноз: затримка психічного розвитку. Але 22 роки потому я закінчив університет із двома червоними дипломами. В усьому цьому бачу велику милість Господа до мене.

Ми схильні думати, що хвороби – це завжди Божа кара. Але це не так. В Євангелії читаємо просто дивовижну історію: «А коли Він проходив, побачив чоловіка, що сліпим був з народження. І спитали Його учні Його, говорячи: «Учителю, хто згрішив: чи він сам, чи батьки його, що сліпим він родився?»». Ісус відповів: «Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому» (Ів. 9:1-3).

Я твердо вірю в життя після смерті, тому що душа вічна, вона не підвладна часу і не старіє, а значить, не може піти в забуття. Бог дозволив моїй душі з народження бути у хворому тілі, щоб я побачив духовний світ. Здоровому важче звернути увагу на те, що, окрім матеріального світу, є ще один світ, невидимий для фізичних очей...

Повноцінна людина живе суєтою, крутиться у вирі дрібних повсякденних справ. Та через фізичну хворобу Бог дав мені духовний зір, дав розуміння життя, розуміння його значення і змісту. І я щиро вдячний Богові за всі випробування!

Це не жорстокий Бог, Який безсердечно картає. Це Бог, Який знає, як привести людину до спасіння душі. Це Він робить тому, що сильно любить.

Христос сказав: «... бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до геєни все тіло твоє було кинене» (Мт. 5:29).

Краще постраждати тілесно на землі, ніж проводити вічністю без любові й без Бога! Я сприймаю це як реальність, яка не підлягає сумніву. І реальність цього духовного світу я випробував на собі.

Олексій Дунаєв.

БАЧЕННЯ СЛАВИ І СИЛИ

«Я Альфа й Омега, говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і Хто має прийти, Вседержитель!
І я оглянувся, щоб побачити голос, що говорив зо мною. І, оглянувшись, я побачив сім свічників золотих; а посеред семи свічників «Подібного до Людського Сина, одягненого в довгу одежу і підперезаного» по грудях золотим поясом. А «Його голова та волосся – білі, немов біла вовна, як сніг; а очі Його – немов полум'я огняне. А ноги Його подібні до міді», розпалені, наче в печі; а «голос Його – немов шум великої води». І сім зір Він держав у правиці Своїй, а з уст Його меч обосічний виходив, а обличчя Його, немов сонце, що світить у силі своїй. І коли я побачив Його, то до ніг йому впав, немов мертвий. І поклав Він на мене правицю Свою та й промовив мені: «Не лякайся! Я Перший і Останній, і Живий. І був Я мертвий, а ось Я Живий на вічні віки. І маю ключі Я від смерті й від аду. Отже, напиши, що ти бачив, і що є, і що має бути по цьому! Таємниця семи зір, що бачив ти їх на правиці Моїй, і семи свічників золотих: сім зір, – то Ангели семи Церков, а сім свічників, що ти бачив, – то сім Церков».

Багато страждань, спокус і боротьби зазнають віруючі, притому не тільки у світі, але й у церквах. Хто з нас не чув про розділення, сварки, відступи? У якому стані церкви перебували за часів написання Об'явлення, можна дізнатися, прочитавши послання до семи церков. Вони слухали облудних вчителів, піддавалися спокусам, серед них був поширений блуд, вони переслідували інших віруючих... Катастрофа! І можна припустити, що деякі віруючі запитували: «Де ж здійснення обітниць Христа про Його Церкву, яку сили адові не переможуть?».

Хто буде Церкву?

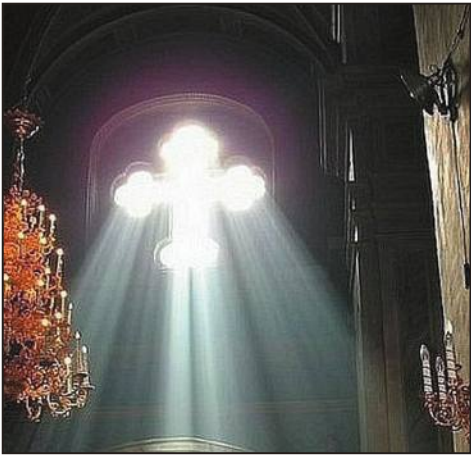
У моєму служінні це був перший урок, який потрібно було засвоїти: не я, а Він буде Церкву. Я думав, що несу своє служіння, роблю щось для Нього. Але помітив, що дуже багато з того, що я робив, робив не для Нього, а для себе. У мене є уявлення про те, як має проходити служіння, які пісні слід співати в церкві, як віруючі повинні одягатися... І ось за цими своїми уявленнями я почав будувати церкву. Природно, виникли конфлікти, оскільки в інших людей були інші уявлення.

Але це Ісус творить Свою Церкву, а моє служіння полягає в тому, щоб якомога краще розуміти, що Він робить, і сприяти Йому, бути в Його розпорядженні, служити Йому, а не людям і собі.

Христос сказав: «Я побудую... і сили адові не переможуть її!». Це – моя віра, моя віта, моя відповідь на висловлене або не висловлене запитання: де ж виконання обітниць Ісуса Христа.

Якщо ми випускаємо це з поля зору, то виникає занадто велика спокуса – дивитися не на Нього, а на людей. Бачити сумну, слабку, приземлену церкву.

Згадаймо ще раз сім послань церквам. Чи не за-

питував Іван, чи не запитували вірні й святі в тих церквах: «Ісусе! Де виконання обітниць Твоїх? Сили адові долають нас! Невже Ти не бачиш, в якому становищі Твоя Церква? Як ворог ломиться в її двері й руйнує її підвалини?!».

Коли Ісус Христос послав Своїх учнів у цей світ, Він дав їм Велике доручення, сказав щось дуже важливе, основоположне: «Ідіть і навчіть!». Тобто робіть учнями... І далі сказав: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку!». Ніколи, ніколи, ні за яких обставин Ісус не залишає Своїх учнів. Він це обіцяв. І виконав.

І ще щось дуже важливе Він сказав: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі». Ось та підвалина, на якій стоїть Його Церква й на якій ґрунтується наша віра і затверджується наша надія. «Я – Суціль! Я – Всемогутній. Я маю владу над усім цим світом. І тому сили адові не переможуть Моєї Церкви!».

Ісус Своєю смертю позбавив влади того, хто мав владу смерті. І ми співаємо: «Смертю смерть подолав!». Своїм воскресінням Він став над владою цього світу. І сім праворуч Бога на небесах. Але ми не завжди це бачимо, як пише автор Послання до євреїв: «Зараз ще не бачимо, що Йому підкорене все...» Проте факт, що ми цього не бачимо, не

означає, що це не так. Важливо дивитися на все в правильній перспективі.

Ми дивимося на землетруси, голод, війни, страждання, на переслідування християн і думаємо: «Куди все це приведе?». Дивимося на стан відомих нам церков і думаємо: «Щось тут не те».

Як не заплутатися в трьох соснах

Але повернімося до Об'явлення. Ісус каже Іванові, щоб той написав листи до церков. Ці сім церков дійсно існували, і невідомо, писав Іван один лист для всіх чи кожній церкві зокрема, але це й неважливо, оскільки послання звернені до всієї Церкви у всі часи.

Ісус каже: «Подивися на Мене! Ти бачиш, Хто Я? Ніколи не забудь, що Я тримаю в руці Моїй всю Церкву. Я – Початок і Кінець! Я поклав її початок і Я приведу її до славної мети. Історія усього світу – у Моїй владі».

Якщо в нас немає цієї духовної перспективи, то надії нема на чому ґрунтуватися, радості нізвідки взятися. Але якщо ми маємо духовну перспективу, якщо бачимо духовні речі та маємо духовне розуміння, то маємо й надію. З цією метою і написане Об'явлення. Якщо хтось береться за читання цієї

книги, сподіваючись вирішити для себе таємницю числа 666 або 144 000 або дізнатися, хто такі велика блудниця і звірина з безодні, що означають хвости скорпіонів і білі та чорні коні, той заплутатиметься в цій книзі, як у трьох соснах. Бо Об'явлення написано не для того, щоб задовольнити нашу цікавість.

Про що говорить усе Писання? Писання говорить про Нього. І не між іншим! Він – суть Писання, Він – мета Писання, Він – звістка Писання, і Об'явлення – частина Писання. Воно говорить про Ісуса! Немає іншої книги Біблії, яка б так конкретно говорила про Ісуса Христа, як ця.

Згадаймо, з чого починається Об'явлення: «Об'явлення Ісуса Христа, яке дав Йому Бог». Назва книги «Об'явлення» (гр. «апокаліпсис») говорить сама за себе. Ця книга відкриває, а не приховує якісь таємниці... Читаючи її правильно, ти кажеш: «Ось воно що! Тепер усе зрозуміло», а не: «Гм... Нічого не зрозумів».

Іноді складається враження, що деякі тлумачі цю книгу закривають, а не відкривають. Вони вкладають у неї стільки модерного, що пересічному читачеві починає здаватися, що Об'явлення можуть розуміти тільки фахівці, мовляв, це книга за сімома печатками.

Вододіл духовного життя

Ісус говорить однозначно: «Дана Мені всяка влада на небі й на землі». Чи віриш ти цьому? Чи дійсно віриш, що Він – Володар над усім світом? Це питання – вододіл нашого духовного життя: або ми віримо, що Він колись прийде і встановить Своє Царство, або ж ми переконані, що уже зараз Він – Цар усього всесвіту і що в Його руках уся влада на небі й на землі. Він сказав: «Дана Мені всяка влада...» Чи віримо ми Його словам?

«Я Альфа й Омега, початок і кінець, – говорить Господь, Бог, Той, Хто є, і Хто був, і має прийти, Вседержитель!». Іншими словами, Ісус каже, що перш ніж був початок, Він – є, і після того, як

усьому прийде кінець, Він – є, Він – Вседержитель!

І в Нього є план. Немає в цьому світі нічого, що Він не запланував би і не допустив би. Він поклав початок нашому світові, Він приведе його до прекрасного кінця, який Він же і запланував. Якщо це не так, то читати Об'явлення немає жодного сенсу.

Символіка книги Об'явлення

Деякі люди читають Об'явлення хронологічно. Тобто вони вважають, що після четвертого розділу йде хронологічний опис майбутнього. Однак я читаю Об'явлення як книгу, що показує мені Ісуса Христа з семи точок зору і як Того, Кому дана вся влада Вседержителя. Між іншим, число сім у символіці Об'явлення відіграє дуже важливу роль.

Він – засновник Церкви, про неї піклується, попереджає про небезпеки, втішає в скорботі, стверджує в істині та любові. І Він приведе її історію до славного завершення.

Він знімає печатки з сувої історії. Він пише історію. Він – єдиний, Кому дано право вершити її, Кому дана влада над народами, часом, морями, небом і землею.

У духовному світі, світі демонів і ангелів, Він – Той, хто має ключі пекла та смерті, Хто наказує і забороняє, виганяє і перемагає.

І ще одна перспектива показує, що й за політичними подіями в цьому світі впродовж усієї історії стоїть не хто інший, як Цар царів і Пан над панами. Далі йдуть перспективи економічна і соціологічна, тобто йдеться про розвиток суспільства, культури.

І в кінцевому підсумку – релігійна перспектива (це вже про Вавилон, велику блудницю).

Об'явлення показує із семи перспектив усі хитрощі, всі нападки й переслідування Церкви з боку її найлютішого ворога, змія стародавнього, і звірини з безодні. Об'явлення ясно й виразно говорить: Ісус Христос – Переможець! Саме в цьому полягає звістка Об'явлення. Про це Ісус Христос вирішив розповісти Своїй Церкві, щоб дати їй надію, утіху, радість і підбадьорення.

Якщо ми так будемо читати Об'явлення, то знайдемо в цій книзі сім описів війни проти Церкви й щоразу – перемогу Ісуса Христа й тих, хто з Ним: святих, убілених страждальців, які не впали в розпач, переможців, сповнених звитяги. Чи то храм на небі, чи озеро вогняне, престולי і суди, труби або чаші – за всім цим йде «приспівом» переможна влада Вседержителя і всіх, хто в Ньому і з Ним.

«Переможцям дам їсти від дерева життя... Переможцям дам сісти зі Мною на престолі... Переможець успадкує...» Об'явлення волає до нас із глибини століть голосом Того, Хто живе посеред Своєї Церкви: «Не забудьте, Я – Вседержитель!».

У чому цінність?

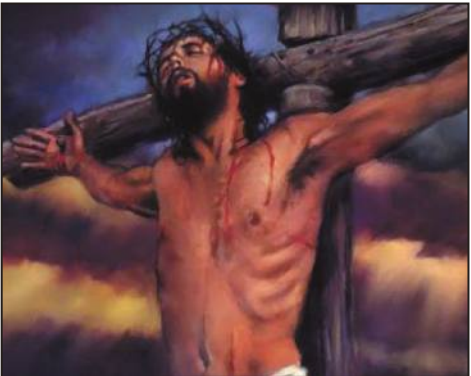
Текст, наведений на початку, – це пролог всього того, що очікує світ і Церкву. Ісус Христос показує, Хто Він, що Він робить із Церквою і для Церкви.

Іван бачить видіння і чує голос сурми. Голос сурми – це ясний, гучний і зрозумілий звук, після якого звучать слова глашатая, зачитується якийсь указ... Іван оглянувся й побачив сім золотих світильників. Ісус Сам сказав, що вони означають сім церков. Іван бачить сім церков... Філадельфійська – зрозуміло, золота, а Лаодійська? Іван бачить їх чистими, дорогініми.

А що визначає цінність речі? Ціна, яку готові за неї заплатити. За всіх нас, за Церкву, заплачена ціна, яка перевищує все, що є у світі. Церква дорога – за неї заплатив Ісус. Тому Іван бачить

сім золотих світильників! Як важливо і нам бачити Церкву Христову з цієї перспективи.

Іван побачив сім золотих світильників і посеред світильників – Подібного до Людського Сина. Тобто він бачить Ісуса Христа у всій Його славі та величі. І де Він? Посеред Церкви! Не тільки посеред Сардикійської або Філадельфійської, ні, Він – посеред Своєї святої Церкви! Всієї! Він ніби говорить: «Я обі-

цяв бути з вами до кінця віку. І Я тут, посеред вас».

Він одягнений в одяг первосвященника. Відразу спадають на гадку слова з Послання до євреїв про служіння Ісуса Христа як Первосвященника, Який приніс Себе в жертву, раз і назавжди спокутувавши за нас, і Який заступається за нас набагато краще, ніж це могли робити грішні люди. Іван бачить Ісуса Христа – Заступника за Церкву перед святістю Бога, перед Його престолом і судом, за яку Він Сам і спокутував, заплативши Своєю Кров'ю ціну спокути. Тільки тому Бог приймає нас, що ми – Церква Христа – дорогі в очах Його, виправдані та освячені.

Володар

Іван бачить голову і волосся Ісуса білими, наче вовна. Це символ мудрості. Ісус не тільки створив світ, не тільки спокутував за Церкву, але Він дає їй Свою мудрість. Памятаєте слова Павла: «А ми маємо розум Христов»? Ісус керує Своєю Церквою, давши їй Самого Себе, оселившись у серцях Своїм Святим Духом з усією Своєю премудрістю.

Очі Господа – як полум'я вогненне... Що Він бачить? Він бачить все! Він бачить наші серця. Оновлюючи свій розум, ми стаємо здатними розуміти, знати й виконувати Його волю.

Він керує Своєю Церквою, даючи слухняним Йому особливі дари для виконання Своєї волі, для служіння Йому в будівництві Його Церкви.

Він – Володар. Його волю ми виконуємо. Своїми

дарами Він буде Своєю Церквою, а ми – раби Його, які, сподіваюся, з радістю підкоряються Йому.

Іван бачить ноги Ісуса, Пана панів і Царя царів. Ноги Його розпалені, наче в печі... Золото випробовується у вогні. Наше християнство випробовується в стражданнях і переслідуваннях, у спокусах і звабах...

Його голос – як шум великої води... Він промовляє до Своєї Церкви. Промовляє владно і сильно. Каже Своє Слово! У Нього в руках сім зірок... Служителі, проповідники, поширювачі Його Слова. Це Слово – інструмент, яким Він керує Своєю Церквою. Про силу Його Слова говорять чудові свідчення Об'явлення.

Обличчя Його сяє, як сонце... Присутність Господа, одкровення про Нього доступні нам тільки тому, що Він відкриває Себе нам. У Посланні до коринтян читаємо слова, що ілюструють цю істину: «Бог, що звелів був світлу засяяти з темряви, у серцях наших засяяв, щоб просвітити нас знання слави Божої в Особі Христовій».

Іван бачить усе це і... по-дружньому каже: «Привіт, Ісусе! Давно не бачилися»? Ні! Він падає, як мертвий, на обличчя своє.

Якщо ми зустрічаємося з Ісусом, якщо нам відкриваються Його сила і велич, наші серця наповнюються радістю, благоговінням перед Його святістю та всемогутністю, розрадою при погляді на Його Церкву.

Віллі Цорн.

ХРИСТОС ЯК ЦЕНТР АПОСТОЛЬСЬКОГО БЛАГОВІСТУ

Посилаючи своїх учнів на служіння, Ісус Христос визначив зміст їхньої проповіді. Ще під час його земного служіння вони мали говорити про те, що наблизилося Царство (Мт. 10:5; Лк. 9:1-6, 10:1), а після його вознесіння – свідчити про нього (Дії 1:8).

Учні воскреслого Месії виконували його наказ – свідчили про нього від Єрусалима до краю землі. У різних провінціях Римської імперії апостоли вчили, що Ісус – то Христос (Дії 2:30-32, 17:3, 18:5, 28).

Доречно в цьому контексті згадати про початок служіння апостола Павла у відомому центрі грецької культури – портовому місті Коринті. Прийшовши туди з Афін, він познайомився з християнською родиною, депортованою з Рима, голова якої був євреєм і мав ту ж професію, що й сам Павло (Дії 18:2-3). По суботах апостол зазвичай проповідував у місцевій синагозі (в. 4), що не було чимось особливим тієї пори, коли юдаїзм ще остаточно не відокремився від християнства. Євреї діаспори не мали так багато мудреців, як в Юдеї, тому вони були раді кожному мандрівному вчителю, який міг не тільки навчати їх, а й розповісти новини з батьківщини (Дії 17:11, 28:21-22).

Досвід Афін

Спершу Павло проповідував на загальні теми, але після появи своєї команди, ведений Словом (або Духом, як написано у деяких манускриптах), почав свідчити, що Ісус – то Христос.

Природно, виникає запитання: чому апостол не відразу ж по прибутті в Коринт проповідував про Ісуса з Назарета як про довгоочікуваного Месію?

Щоб відповісти на нього, варто згадати попередній досвід Павла, отриманий в Афінах. В очікуванні приходу Сили і Тимофія апостол оглядав стародавнє місто й сперечався з юдеями, прозелітитами та іншими охочими до суперечок (Дії 17:15-17). Із ним вступили в диспут найвідоміші з філософів тієї епохи – стоїки та епікурейці. Вони й привели Павла

в аеропаг – імовірно, для того, щоб вислухати заїжджого «філософа» на офіційному рівні (в. 18-21).

Проповідь християнського місіонера незабаром перервали слухачі, яким вона здалася позбавленою сенсу і нецікавою, а її результатом було те, що увірували лише кілька людей (в. 32, 34). Порівняно з багатьма новонаверненими від проповідей апостола в інших містах, такий результат був досить скромним.

Павло зробив належні висновки зі свого афінського досвіду, тому в Коринті він не поспішав проповідувати євреям Христа, перш ніж підійде його, так би мовити, «група підтримки». Можна жарту-ма припустити, що деякий час він присвятив прогулянкам містом: міркував зі старими на лавах «Про швидкоплинність життя» (назва відомого трактату філософа Сенеки), грав у шахи з місцевими знавцями у міських скверах, сперечався про політику з грецькими патріотами. А щоп'ятниці вранці Павло, можливо, збивав ціну торговцям рибою, які запевняли приїжджого єврея: «Свіжа, тільки вночі вилвлена, клянусь Нептуном!».

Команда – важлива

Після прибуття в місто інших місіонерів навколо Павла зібралось щонайменше четверо християн: Акила та його дружина Прискилла, Сила і Тимофій. Можна припустити, що вони посилено молилися про успіх проповіді в цьому місті, де в Господа було «багато людей» (Дії 18:10). Про цей успіх можна судити вже хоча би з того факту, що проконсул Галліон, брат Сенеки, не задовольнив скаргу юдейських

супротивників апостола щодо його активної діяльності (в. 12-16). У Коринті Павло провів більше півтора року (в. 11, 18).

Благовіст – це відповідь

Таке зосередження апостолів на темі «Месія» пояснюється тим, що вже тривалий час починаючи від захоплення Помпеем святого міста в 63 р. до н. е. багато євреїв в Ізраїлі очікували приходу нащадка царя Давида, рятівника від римської окупації.

Дослідники відзначають, що надії на появу ідеального правителя від Бога виникають після розчарування людей у власних здібностях. Упродовж двох попередніх століть Ізраїль зазнав серйозних соціальних і політичних потрясінь. Визвольна війна проти сирійського царства Селевкідів привела на трон династію Хасмонейів, кінець якої був ознамований громадянською війною між двома рідними братами і приходом до влади едумеянина Ірода.

Цей жорстокий правитель, який не пощадив навіть улюбленої дружини (з династії Хасмонейів) і власних синів, у передсмертних муках наказав, щоб після його смерті безліч знатних євреїв були страчені на іподромі – цим він планував у день свого похорону викликати в країні великий плач. Ця різанина, якби наказ Ірода був виконаний, стала би більш масштабною, ніж убивство немовлят у Вифлеємі! Природно, що під час правління жадібних і кривавих царів богобоязливі люди просили Бога про пришествя його Посланця.

Таким чином, апостоли дали відповідь на очікування євреями близького кінця того світу. Сенса і зміст їхньої проповіді можна висловити таким чином: ви очікували Месію – ось Ним був Ісус із Назарета, розп'ятий людьми і відроджений Богом.

Іхня місія була настільки ефективною, що стала помітною для римських авторів, які мало цікавилися чужоземними забобонами (до яких відносили також юдаїзм).

Юдейська контрпропаганда

У той час як апостоли свідчили про Ісуса як Христа, юдейські лідери розв'язали свою активну контрпропаганду. Розпочавшись іще в Єрусалимі відразу ж після воскресіння Ісуса (Мт. 28:11-15), кампанія з дискредитації християнства поширилася по всій Римській імперії. Ось як описує її Юстин Мученик:

«Коли ви розіп'яли його, єдину святу і праведну Людину, чіми поразками зцілюються усі, хто входить через нього до Отця, і коли ви дізналися, що Він воскрес із мертвих і піднявся на небо, як провіщено в пророцтвах, то ви не тільки не покалися у своїх злочинах, але ще й послали обраних людей з Єрусалима виголошувати по всій землі, ніби з'явилася безбожна ересь християнська, і поширювати це проти нас» («Діалог із Трифоном юдеєм», 17).

Уже після двох нищівних поразок антиримських повстань в Ізраїлі (66-73 рр. та 132-135 рр.), рабини максимально принизили значення Месії для обраного народу. У відомому трактаті «Авот рабі Натана» звучить важливе правило: «Якщо у тебе в руці саджанець і тобі скажуть «прийшов Месія», то спершу посади своє дерево, а потім піди йому назустріч». У роки, коли християнські проповідники поширювали звістку про Христа, рабини створювали Мішну – збірку постанов, що складається з 63 трактатів і охоплює усі важливі сфери буття ортодоксального єврея. Питання практичного життя стали для рабинів важливішими за очікування звільнення Ізраїлю і повернення нащадків Авраама в обітовану землю.

Не заважай, Христе...

У міру поширення християнства навколо Ісуса Христа в догматиці поступово виник пантеон святих, і першою з них стала діва Марія. Церква на добру тисячу років перестала ставити Христа центром своєї проповіді та вчення, віддаливши Спасителя від простих людей і «захистивши» його армією небесних і земних посередників.

Цю проблему добре описав Ф. М. Достоевський у легенді про великого інквізитора в «Братах Карамазових», де церковний ієрарх пропонує Христу піти геть і не зважати годувати хлібами голодну паству. Якщо апостоли проповідували Христа, який на їхніх очах, порушуючи відомі закони фізики, змінював світ і був доступний людям, вони могли доторкнутися до нього (1 Ів. 1:1), то через століття після них Церква спрямувала очі своїх прихожан на угодників і захисників, які якщо вже самі не були в змозі допомогти, то могли «поклопотати» перед «далеким» Спасителем, навколо Якого вони стояли, немов учні, котрі не допускали до нього немовлят.

Олександр Тарасенко.

ІСАК ТА ІЗМАЇЛ

Лечу літаком авіакомпанії «Дельта» до Нью-Йорка. Літак заповнений ущерть. Єдине вільне місце – біля мене, а моє – поруч із туалетом. Через кілька годин після злету в «шпаківню» вишикувалася черга.

І ось поруч зі мною постала людина в релігійному єврейському одязі. Раптом, несподівано для себе, запитую:

– Ви єврей?

Він кинув на мене здивований погляд, сторопівши, і мовчав. А я веду далі:

– Як будемо жити разом?

– Що?!

– Ну, як що! Ви єврей, я – з мусульманського народу. Як нам разом жити?

Він, озирнувшись на всі боки, чи не переплутала я його з кимсь, розгублено каже:

– Я повинен подумати.

– Гаразд... Думайте.

Пішов він думати. Ходив по салону туди-сюди, туди-сюди... Може, молився. Для єврея-ортодокса добровільно сісти поруч із жінкою, та ще із мусульманом, – легше застрелитися. Хвилин через 15-20 підходить і рішуче каже:

– Я готовий.

Зачепило, значить... Я йому:

– Сідайте. Місце – немов для вас спеціально резервоване. Випадковостей не буває.

І почалася в нас багатогодинна бесіда: переліт довгий, майже дев'ять годин. Я представилася, сказала кілька слів, потім перейшла «до справи»: як нам бути з Ісаком та Ізмаїлом, з арабо-ізраїльськими

відносинами? Потім «пішла конем»: заговорила про Біблію. Почала з патріархів – Авраама, Ісака, Якова. Потім – про ізраїльський народ, про Божий план для нього і для всіх інших народів. Ще говорили про Мойсея і його наступника, пророків і їх місії. Мій співрозмовник здебільшого слухав, лише іноді щось жваво вставляв. Вступна частина закінчилася, і я зробила паузу.

Тут заговорив він:

– І після всього того, що я зараз почув, ви говорите, що ви не єврейка?

– Ні, не єврейка.

– З вашого обличчя, звичайно, видно, що це не так. Але душа у вас... Послухайте: вам неодмінно треба жити в Ізраїлі! Колись я був ювеліром, на дорожньому камінні знаюся. Так от: ви – справжній діамант. Рідко зустрінеш таку любов до Священної Тори і єврейського народу.

Я зрозуміла: ось воно! Підготовка відбулася. Настав момент істини: співрозмовник дозрів. І я кажу:

– Ви проникливі. За діамант особлива подяка. Я дійсно люблю Священне

Писання і євреїв. І знаєте чому?

Він мовчить, не чекаючи підступу. За дві години я стала «своею» на всі сто відсотків. Зате я розумію, що зараз може статися: вибухне міна, і мій діамантовий образ розлетиться на дрібні шматочки. Набравши в легені повітря, все ж наважуюся:

– Ваш головний Герой – Ісус Христос!

Бачили б ви його очі! У них – паніка. Заціпеніння. Подив. Розгубленість. Але головне: жах. Але він не підхопився і не втік. І я почала ділитися своїм свідченням: як повірила в Ісуса Христа, почувши про нього від людини, котра провела 12 років у таборах за віру. Як проповідувала на Арбаті в Москві, а мене за це обзивали «жидівкою». (Був там один мерзенний чоловічок, на проповідь до мене ходив, як на роботу. Упіймавши момент, коли народ налаштувався на увагу, він починав кричати: «Не слухайте цього мурду! Росія не буде під жидами!»). Я спочатку через наївність заперечувала: «Я таджичка!». А потім у всьому розібралася).

Потім я розповіла, як в Ісуса повірили

мої численні родичі, які проживають у мусульманських країнах. Аргументів на користь Христа було стільки, що здавалося, йому залишилося тільки покаятися і прийняти Ісуса-Месію. Але він, схиливши голову і затуливши обличчя руками, повторював одне й те ж:

– Якби ви знали... Якби ви тільки знали, хто перед вами і перед ким ви вимовляєте це Ім'я!

Він говорив це з таким боєм, ніби всі його зуби запалилися. Його одяг і грамотна мова свідчили, що дядько він непростий, можливо, рабин і навіть якийсь головний. Обличчя його стало збентеженим і розгубленим. Він спробував переконати мене, що Ісус був тільки людиною.

Але якось швидко зметував, що це марно. Потім почав звинувачувати християн у тому, що вони в усі віки знищували євреїв. На жаль, у цьому є частка правди. У відповідь на це я розповіла йому про протестантів, що вони – найкращі друзі євреїв. Сьогодні віруючі моляться за євреїв і просять миру Єрусалиму. У питанні кордонів обітованої землі весь протестантський світ – на боці євреїв. Почувши це, мій сусід здивувався, ніби вперше про це дізнався, і дуже здравів.

Дружня атмосфера між нами не зникла. Ми продовжили спілкування, хоча щодо Христа кожен залишився при своєму. Хочеться сподіватися, що ця зустріч не була випадковою. І одного разу в голові мого співрозмовника все ж виникне запитання: «Хто ж це такий, Ісуса ха Машиах?» (Ісус Месія).

На прощання мій співрозмовник знову побажав мені: «Вам неодмінно потрібно жити в Ізраїлі. Подумайте про це!». Що потім сказав він своїм єврейським попутникам – не знаю, але, проходячи повз моє крісло, вони з якимось особливим інтересом і повагою дивилися на мене.

Під час тієї поїздки мені щастило на євреїв. Уже будучи в Америці, я знайшла

з родичами в кав'яреньку, господарем якої був невисокий смаглявий чоловік років 40.

Він стояв у дверях і привітно зустрів гостей свого закладу. Розговорилися. Сказав, що давно приїхав в Америку з Лівану. Я подумала: якщо він мусульманин, у мене для нього гарна звістка: про Ісуса говориться в Корані. Лише сури 3, 19 і 21 чого варті. У них сказано, що Іса (Ісус) народився від чистої дівчини Маріям (Марії) без насіння фізичного батька. І це був особливий знак від Бога про призначення його для всього світу. Цю добру новину Маріям приніс архангел Джабраїл (Гавриїл). Звістка дійшла до нас. І тепер ми передаємо її один одному як надію і єдиний маяк у бурхливому морі негараздів, тривоги і хаосу.

Але господар кав'ярні виявився євреєм. Ще не забутий досвід спілкування з попутником у літаку підказав мені, що робити. Я «сіла на свого коника»: Авраам, Ісак, Яків, Мойсей, Божий народ... Він попросив мене затриматися, приніс млинців з різною начинкою, почав пригощати. З усього було видно, що він хотів послухати продовження. Ми говорили про Біблію, а потім про Євангеліє і про Христа. В очах його спалахнули щасливі вогники. Народження Христа, спасіння світу, велике майбутнє Ізраїлю – усе це його заворожувало. Я запропонувала йому помолитися молитвою покаяння, і він радо погодився. Прощаючись, він усе тиснув і тиснув мені руку, запрошуючи на млинці...

Як би дивно це не виглядало, але я дізналася від нього, що в Америці (найтолерантнішій до всіх національностей і віросповідань країні) він, як єврей, відчував недоброчинне ставлення. «Що б ти сказав, коли б побував у нас, – подумала я. І подумки додала: – Благослови його, Господи».

Ширинай Досова.

ЩО МЕНІ РОБИТИ? НЕТЛІННА КРАСА

Це перше запитання тих, хто потрапляє в критичні чи безвихідні ситуації, зустрічається з крутими поворотами долі, в чіє життя раптово вриваються трагедії і глибокі розчарування. У цих словах можуть бути відчай, біль, страждання...

«Що я маю робити?..» (Лк. 16:3) – задався запитанням в критичний момент герой однієї з притч, несправедливий управитель, стурбований перспективою свого майбутнього.

Навернення до Бога – це подія, яка кардинально змінює наші життєві орієнтири, погляди, цінності та бажання і часто має ознаки кризи. Адже людина стикається з новою для себе дійсністю, яка протистоїть попередньому способу життя. Дещо з минулого намагається лещатами вцепитися, щоб не дозволити рухатися вперед.

Коли Іван Хреститель готував дорогу Господові, він закликав людей до покаяння і на знак того, що це відбулося, хрестив їх у водах Йордану. Тоді «люди питали його й говорили: «Що ж нам робити?». І сказав він у відповідь їм: «У кого дві сорочці – нехай дасть немаючому; а хто має поживу – нехай робить так само». І приходили й митники, щоб христитись від нього, і питали його: «Учителю, що ми маємо робити?». А він їм казав: «Не стягайте нічого над те, що вам звелоно». Питали ж його й вояки й говорили: «А нам що робити?». І він їм відповів: «Нікого не кривдьте, ані не оскаржайте фальшиво, удовольняйтесь платнею своєю» (Лк. 3:10-14).

У запитанні: «Що ж нам робити?» було виражене внутрішнє бажання жити по-новому, по-Божому, а не так, як раніше. Простим людям, обтяженим щоденними клопотами і турботами, Іван Хреститель радив вийти з кола егоїстичних інтересів, побачити ближніх, потребує, знедолених і допомагати їм. Іншим він вказував на необхідність повністю порвати з гріхами.

На сторінках Євангелія зустрічаємо особливий випадок: «І підійшов ось один, і до Нього сказав: «Учителю Добрий, що маю

зробити я доброго, щоб мати життя вічне?». Він же йому відказав: «Чого звеш Мене Добрим? Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого. Коли ж хочеш ввійти до життя, то виконай заповіді»... Говорить до Нього юнак: «Це я виконав все. Чого ще бракує мені?». Ісус каже йому: «Коли хочеш бути досконалим, піди, продай добра свої та й убогим роздай – і матимеш скарб ти на небі. Потому приходи та й іди вслід за Мною». Почувши ж юнак таке слово, відійшов, зажурившись, бо великі маєтки він мав» (Мт. 19:16-22).

Виконання Божих заповідей, церковних правил, постанов не може дати відчуття повного внутрішнього заспокоєння та задоволення. Господь хоче стосунків зі Своїм творінням від серця до серця. Юнак був навчений заповідям Божим, виконував їх, але постійно відчував, що існує щось більше, чого від нього очікує Бог. Ісус Христос Своєю відповіддю дав йому зрозуміти, що потрібно жити за велінням Божим, за Його покликом, Його бажаннями.

Щось таке трапилося і в житті Савла – одного з майбутніх апостолів. Він теж намагався

служити Богові, був ревнителем Закону Божого, передав старших, проте мав хибне уявлення про Бога, і вдавався навіть до переслідувань християн. «А Савл, іще дишучи грізбою й убивством на учнів Господніх, приступивши до первосвященника, попросив від нього листи у Дамаск синагогам, щоб, коли знайде яких чоловіків та жінок, що тієї дороги вони, то зв'язати й привести до Єрусалиму. А коли він ішов й наближався до Дамаску, то ось нагло осяяло світло із неба його, а він повалився на землю, і голос почув, що йому говорив: «Савле, Савле, чому ти Мене переслідуєш?». А він запитав: «Хто Ти, Пане?». А Той: «Я Ісус, що Його переслідуєш ти. Трудно тобі бити ногою колючку!» (Дії 9:1-5).

Грізний, сміливий, самовпевнений Савл перед Ісусом Христом постає абсолютно іншим – безпорадним, слабким, розгубленим, наляканим... Він розуміє, що все, чим займався до цього часу, чим жив, чому віддавав усі сили та енергію, можна назвати мертвою релігією. «... Він, затрусившись та налякавшись, каже: «Чого, Господи, хочеш, щоб я вчинив?». А до нього Господь: «Уставай, та до міста подайся, а там тобі скажуть, що маєш робити!» (Дії 9:6).

Ісус Христос не поставив перед Савлом ряд вимог, не вибудовував стратегії його служіння, а просто сказав: йди, а там тобі скажуть. Рухайся не за вказівками священників, не за переданнями, писаними людською рукою правилами, а крок за кроком довіряючись голосу Божому.

Згодом Павло розповідав про цю подію: «А я запитав: «Що я, Господи, маю робити?». Господь же до мене промовив: «Уставай та й іди до Дамаску, а там тобі скажуть про все, що тобі призначено робити». А від ясности світла того невидючим я став. І присутні зо мною за руку мене повели...» (Дії 22:10-11). Він пішов наосліп, покоровшись голосу Божому, і став одним із найвидніших служителів Божих за всю історію Церкви.

Чи зверталися ми до Бога із запитанням: «Що мені робити?». Нерідко християни приходять до Бога з продуктом своїх власних рішень, просять їх благословити і при цьому абсолютно не задумуються над тим, що Господь бажає для їхнього життя, не питають Його, що робити, а лише вказують на те, як Він повинен їх благословити.

Ігор Крощук

Люди, що володіють плодами Духа Святого, докорінно відрізняються від людей світу цього з їх радикально протилежними поглядами на життя та його цінності. І цілі в них різні.

Можна сказати, що мова йде про два абсолютно різні світи: один – Божий, з Його правдою, добротою і лагідністю; інший – світ запалого ангела з його неправдою, гордістю, бунтом, непокорю і збоченнями.

Світ Божий – це світ лагідних.

Писання говорить, що лагідність – це суть Бога, а в житті Його дітей – плід Божого Духа, що живе в них.

Це складно зрозуміти. Важко поставити поряд силу, всемогутність, абсолютну владу Бога у всесвіті і Його лагідність. Складно, тому що ми самі – пропаші й горді.

Сьогодні різні конференції, проповіді про Духа Святого привертають увагу насамперед такими «захоплюючими» темами, як «Вогняна конференція», «Влада і сила» тощо. Але я не можу пригадати жодної конференції або семінару про Святого Духа і Його прояви, метою яких було б показати, яке велике благословення і величезне багатство для віруючого – лагідність, до якої веде Святий Дух.

Навіть народжені від Духа асоціюють Його дії з проявом сили і влади, та й саме наповнення Духом Святим розуміють як володіння владою і силою, а не лагідним станом серця. Молитви віруючих про наповнення Духом Святим і духовне зростання рідко асоціюються з проханням про лагідне серце. Тому, напевно, нам так важко проходити Божу школу лагідності; ми, мабуть, намагаємося обходити

її сімома дорогами...

А наш Цар? «Ось Цар твій до тебе гряде, справедливий і повний спасіння, покірний, і їде на ослі, і на молодім віслюкові...» (Зах. 9:9).

Якщо зрозуміти, що властивості Духа перелічені таким чином, що кожна наступна впливає з попередньої, то лагідність не просто так передостання в цьому дивовижному переліку. Це примітно. Тільки тоді, коли Бог із ласки Своєї проводить нас через обставини, які упокорюють серце, ми починаємо розуміти, яке це багатство, і в глибині серця радіти цьому прояву Духа Божого в нас.

Біблія вчить, що лагідність – це «нетлінна краса» (1 Петр. 3:4, Синодальний переклад. – Ред.). Лагідні люди завжди прекрасні, тому що відтворюють частинку Того, Хто «кращий від людських синів...» (Пс. 45:3), Хто сказав про Себе: «... навчіться від Мене, бо Я тихий і сердцем покірливий...» (Мт. 11:29).

Дуже складно приймати обставини, що впокорюють, але це найкращий шлях зміни в образі Христовий, це шлях до справжньої краси, справжнього миру, щирого блаженства.

В. Д.

У ПІВДЕННОМУ КАЗАХСТАНІ ШКОЛЯРАМ ТА СТУДЕНТАМ ВЖИВЛЯТИМУТЬ НАНОЧІПИ

Батьки можуть чіпувати своїх дітей і контролювати їх дистанційно. Таким чином, вони завжди знатимуть, де гуляють їхні нащадки і чим займаються.

Випробування, на які уряд США виділив колосальний грант (три мільярди доларів), уже почали проводити в Шимкенті.

Керує проектом глава Глобального центру генної інженерії і нанотехнологій США Рейчел Кілі. За її словами, операція впровадження пристрою в тіло абсолютно безболісна і не залишає сліду. Чіп у рідкому стані вводиться під шкіру і стає твердим. Технологічне диво встановлює зв'язок безпосередньо з супутником, тому чіпованих людей, де б вони не перебували, можна контролювати за

допомогою мобільних пристроїв, підключених до інтернету. При цьому достатньо знати ID-номер і пароль та використовувати спеціальну програму.

Уже шість шимкентців, які подали заявки, пройшли спеціальні дослідження в США. Трох із них допустили до участі в розробках. Відповідно до договору, якщо учасники проекту не порушать умови, вони отримають солідну винагороду.

Фахівці Глобального центру генної інженерії і нанотехнологій США запевняють, що ніякої небезпеки для людей чіпування не несе, зате допоможе врятувати світ від згубних звичок і навіть унеможливити зростання злочинів.

До того ж людині з чіпом вже не потрібні будуть жодні документи. Уся інформація буде записана в пристрої. А ще їм буде доступний безкоштовний Wi-Fi в будь-якій точці світу. SIM-карти, кредитки, флешки і навіть ключі їм більше не потрібні. За допомогою чіпа можна буде управляти всім життям.

РОЗЧАРОВУЮЧИСЬ, НЕ ВПАДАЮ У ВІДЧАЙ

Розчарування в моєму житті стаються. Вони болем відгукуються в глибині душі, розривають мозок, іноді ламають суглоби і починають штурмувати серце, щоб пустити там своє гірке коріння.

У такі моменти, незважаючи на стан душі, я починаю перемагати послухом: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи» (Пр. 4:23). Я спрямовую всі свої сили на те, щоб стерегти серце.

Найперше я усвідомлено визнаю перед Господом, що оскільки я в чомусь розчарувалася, значить, чимось була зачарована. Мій погляд був звернений не на Господа, а на щось інше.

Я каюся, що потрапила в пастку і згрішила, створивши для себе «ідола». Прошу прощення в Отця і молюся, щоб Він зберіг мене від падіння. «Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити та очистити нас від неправди всілякої» (1 Ів. 1:9).

Далі з уже прощеним серцем, вільним від вини й осуду, я уважаю на себе та на науку, тримаюся цього, щоб, чинячи так, спасти і себе, і тих, хто мене слухає (1 Тим. 4:16).

Слово «уважаю» у грецькому оригіналі має значення «мати, притримуватися, спостерігати, турбуватися, приділяти увагу, перевіряти, зупиняти, залишатися». Іншими словами, я розглядаю себе у світлі Писання «не як забудько слухач», а застосовую до себе його принципи і заповіді. Таким чином, перебуваючи у спілкуванні з Господом, я «зі страхом і тремтінням» співпрацюю з Богом у справі спасіння моєї душі.

«Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо в темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:6-7).

Я намагаюся стерегти своє серце. Давноєврейське слово «леб», перекладене як «серце», має значення «скарбниця почуттів, волі та інтелекту, сокровенна внутрішність, розум, мудрість, розуміння». Важливо розрізнати, коли серце опиняється перед небезпечкою, і вчасно заховати його в послуху Господу. Тому я пильную і відчуваю не допускати в серце зачарувань, бо «проклятий кожен, хто надіється на людину».

Я спрямовую свої думки на те, що «правдиве, чесне, праведне, чисте, любе, гідне хвали» (Фил. 4:8). Мій розум оновлюється, і я стаю здатною пізнавати, «що то є воля Божа – добро, приємність і досконалість» (Рим. 12:2).

Як наслідок наступного разу, перш ніж чимось зачаруватися, я починаю перевіряти об'єкт свого інтересу, досліджувати його і розрізнати його природу. «Усе досліджуючи, я тримаюся доброго» і стаю здатною співпрацювати з Отцем у вбєріганні себе від падіння. Підкоряючи Йому своє серце, я отримую від Нього благодать відновлення, яку Він дає смиренним. А як ви справляєтеся зі своїми розчаруваннями?

Валентина Невмержицька.

№ 2 (185)
лютий 2020 р.

Виходить щомісяця

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков
християн віри євангельської п'ятидесятників

Шеф-редактор — Олег Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічні редактори — Тарас Пришляк, Тарас Яковин;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у
видавництва «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного
друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Р/р UA 59336677000002600105253532, АТ КБ «Приватбанк»,
МФО 336677, код 20559726